

Curierul Adventist

**6 OCOLUL PĂMÂNTULUI
ÎN
200 DE MINUTE**

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan,
Gheorghe Modoran, Ernest Szasz
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACTIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

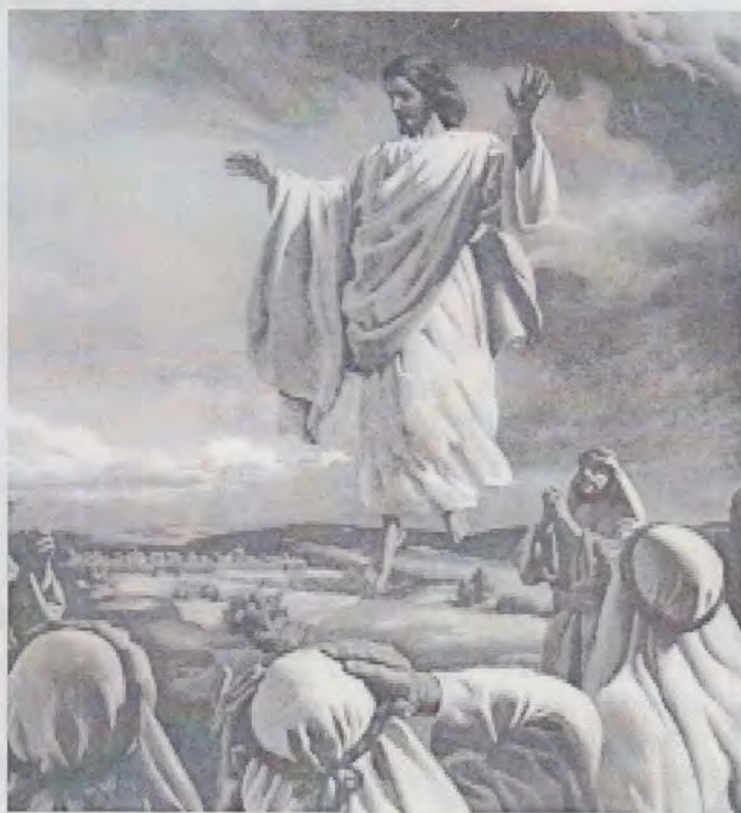
De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniște nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVII nr. 6**

Ajungând la Muntele Măslinilor, Isus îi conduse pe drum, dincolo de vârful muntelui, până în apropiere de Betania. Aici Se opri, iar ucenicii se adunară în jurul Său. Raze de lumină păreau că pornesc de la fața Sa, pe când privea plin de iubire la ei. Nu i-a certat pentru greșelile și vinovățiile lor; ultimele cuvinte pe care le-au auzit rostite de pe buzele Domnului lor au fost de cea mai dulce duiosie. Cu mâinile întinse pentru binecuvântare, și ca și cum îi asigura de grija Sa protectoare, El Se înălța încet din mijlocul lor, atras către cer de o putere mai mare decât orice atracție pământească. Pe când Se ridica spre cer, ucenicii înmărmuriți urmăreau cu privirea încordată să poată prinde și cele din urmă raze de la Domnul lor care Se înălța. Un nor de slavă Îl ascunse de privirea lor; și când carul de nor al îngerilor Îl primi, veni la ei cuvintele: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20).

Ucenicii nu mai aveau nici o îndoială cu privire la viitor. Ei știau că

Isus este în cer și că El continuă să-i iubească. Ei știau că au un prieten la tronul lui Dumnezeu și erau nerăbdători să prezinte Tatălui cererile lor în Numele lui Isus. În temere sfântă, și-au plecat capul în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16,23,24). Ei au înălțat mâna credinței mai sus și tot mai sus, cu argumentul puternic: „Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Rom. 8,34). Iar Ziua Cincizecimii le aduse plinătatea bucuriei prin prezența Mângâietorului, exact așa cum făgăduise Hristos.

Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 698-700

„Rămâneți în dragostea Mea”

Aron Moldovan

Într-o ocazie recentă, fiind invitat în Sabat după-amiază să particip la o discuție în care se accentua importanța serviciului zilnic de închinare împreună cu familia, „altarul de familie”, un frate a lansat următoarea întrebare: „De ce ne uităm atât de ușor angajamentele luate de obicei la începutul fiecărui an, de a practica zilnic rugăciunea împreună cu familia, dimineața și seara?” S-au sugerat răspunsuri diferite. În acele momente, mi-a venit în minte următoarea idee:

Fiecare nevoie vitală a organismului nostru este semnalată de un mecanism automat existent în structura corpului. Nevoia de hrană este semnalată prin foame, nevoia de apă, prin sete, nevoia de odihnă, prin somn, nevoia de protecție împotriva frigului sau a căldurii excesive, prin senzori aflați pe suprafața corpului, care anunță centrul respectiv din creier de nevoile care cer să fie satisfăcute sau de pericolele împotriva cărora trebuie să ne apărăm. Un om înzestrat cu un corp sănătos și echilibrat nu are nevoie să pună ceasul să sune, pentru a-i semnaliza momentul potrivit pentru împlinirea anumitor nevoi ale trupului. Mecanismele naturale de avertizare se vor declanșa la momentul potrivit, pentru a anunța că a sosit momentul pentru împlinirea respectivei nevoi.

Nu tot așa se întâmplă în viața spirituală. Aici, mecanismele automate s-au dereglat. Lucrurile nu merg de la sine, ca la început. Gusturile s-au pervertit, înclinațiile naturale s-au inversat. Ne place să trăim independenți de Dumnezeu, să promovăm întâi interesele noastre, să facem ce ne place, chiar dacă Îl întristăm pe Dumnezeu, să mulțumim eul, sacrificând interesele altora. Este adevărat că avem conștiință morală care ne îndeamnă să iubim fără părtinire, dar experiența ne arată că, deși „duhul este plin de râvnă, carnea este neputincioasă”. Voința ascultă mai degrabă de fire decât de imperativele conștiinței. Ce este de făcut?

În primul rând, trebuie să conștientizăm faptul că adevărata viață creștină este o manifestare supranaturală. Suntem creștini doar atâta vreme cât primim energie de la Hristos. „Despărțiți de Mine”, declara El, „nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Dar relația cu Isus nu apare și nu se menține în mod natural, așa cum apare dragostea erotică la un adolescent. Dragostea divină nu

este programată genetic. Ea nu vine dacă nu este trezită de Duhul Sfânt și dacă nu este acceptată, întreținută și cultivată de voință. Deși „har e din belșug să fiu salvat, / Sânge prețios să fiu spălat”, totuși „El n-acordă harul Său/Cui stăruiește-a face rău”.

De aici decurge adevărul că viața creștină trebuie primită și cultivată în mod voluntar. Mântuitorul ne invită: „Veniți la Mine... Învățați de la Mine... Rămâneți în Mine” (Mat. 11,28,29; Ioan 15,4). Oricât de prețioasă și gratuită e comoara mântuirii, ea trebuie însușită, „cumpărată” cu prețul predării voinței noastre lui Dumnezeu, fapt care cere uneori luptă dramatică (Mat. 5,29,30).

Lupta nu se cere numai pentru a-L primi pe Domnul Hristos, ci și pentru a rămâne în și a umbla cu El. Toate eșecurile noastre în viața creștină se datorează inconsecvenței. Așa este și cu hotărârea de a practica „altarul familial”. Dacă nu veghem, Satana va înlocui prioritățile creștine cu propriile sale priorități. Drumul în jos se parcurge în mod firesc; drumul spre înălțimi cere efort și perseverență. O concesie făcută înclinațiilor firești pregătește calea pentru altele. Destinul nostru veșnic este determinat de alegerile pe care le facem zilnic.

Dumnezeu Își face partea. El declară: „Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi când ați ieșit din Egipt și Duhul Meu este în mijlocul vostru” (Hagai 2,5). Psalmistul declară: „Tu rămâi Același” (Ps. 102,27). Dar care este situația în cazul omului? Domnul Se plânge de poporul Său „că n-au rămas în legământul Meu” (Evrei 8,9). Aici este marea noastră problemă. Domnul ne încurajează să rămânem consecvenți angajamentelor noastre față de El. „Ferice de omul care rămâne statornic” (Is. 56,2). „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15,7). Evanghelistul Barnaba „i-a îndemnat pe toți [cei din Antiohia] să rămână cu inimă hotărâtă, alipiți de Domnul” (Fapte 11,23).

Cât de mult dorește Dumnezeu să fim consecvenți rezultă și din următoarele cuvinte: „O! De ar rămâne ei cu aceeași inimă!” (Deut. 5,29). Când va reuși Dumnezeu să ne convingă să nu ne mai întoarcem și să nu reducem viteza de înaintare?

CURIERUL ADVENTIST

IUNIE – 2000

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 Pagina președintelui
- 6 Ocolul pământului în 200 de minute
- 9 „Merită să fii credincios Domnului Hristos”
- 10 Ce înseamnă să fii adventist în anul 2000?
- 12 Datarea adventului
- 15 Va reveni Domnul Isus în anul 2000?
- 19 Pastorul – un conducător orientat spre un scop
- 21 Colțul copiilor
- 22 De ce plâng mestecenii
- 23 Sacrificiul meu și sacrificiul Lui
- 25 „Dar cea mai mare... este dragostea”
- 28 Pagina de sănătate
- 29 Știri
- 31 La odihnă

„Jocurile de noroc”

Curierul Adventist dezbatte subiecte actuale și importante în legătură cu realitățile din lume și din biserică. Maniera deschisă și fermă în care se discută teme sensibile are darul de a ne trezi atunci când ne găsim într-o atitudine șovăielnică, nehotărâtă.

Nu se putea o poziție mai clară, serioasă și categorică decât cea exprimată în articolele „Jocurile de noroc” și „Își pun viața ca miză”, din luna martie.

Dintotdeauna a existat riscul ca păcatele din afară să contaminate într-o măsură mai mare sau mai mică pe cei dinăuntru.

Pe lângă dorința îmbogățirii peste noapte despre care vorbesc cele două articole amintite mai sus, dar mai ales Biblia în cartea Proverbele, un păcat dominant al timpului nostru este goana după plăceri și distracții.

Nu s-a stins încă ecoul strigătelor delirante de acum doi ani din timpul campionatului mondial de fotbal și parcă auzim cum ele vor izbucni iarăși în această vară la campionatele europene. Fără să vrem, suntem participanți indirecti la aceste manifestări, pentru că noapte de noapte vom fi deranjați de vecinii de apartament sau de zgomotele produse în plină stradă.

Acest microb al unei pasiuni nesfinte, care a pus stăpânire pe o bună parte a omenirii, pune în pericol spiritualitatea unor membri din biserică noastră. Fără să fie o preocupare la o scară largă, așa cum se întâmplă în lume, totuși iubirea pentru „idolul secolului al XX-lea” nu a fost înfrântă și îndepărtată. Această stare de lucruri aduce în atenție nevoia unui semnal de alarmă care trebuie tras.

Mai îngrijorător este interesul neobișnuit și nejustificat al unor credincioși pentru emisiunea de televiziune „Surprize”, care este plasată (nu e nici o surpriză) chiar sâmbătă seara. Este vorba de un spectacol ca-

re durează câteva ore și care cuprinde, pe lângă câteva momente emoționante, numere de iluzionism, hipnoză, dans, muzică, banalități și frivolități.

Sunt și alte aspecte de analizat și de sesizat, dar sunt convins că ele fac parte din frământările dv. și ale multora din biserică.

Curierul Adventist este un glas care strigă în pustie, un mijloc de identificare și îndepărtare a piedicilor care stau în calea lucrării și a venirii Domnului.

Mircea Constantinescu, Moinești, Bacău

„Liberi să fim responsabili”

Consider că acest articol a fost foarte bine venit pentru întreaga biserică. Unitatea în diversitate este principiu de bază al bisericii noastre, care trăiește libertatea adevărului biblic.

Cu respect doresc să vă împărtășesc cum am înțeles eu această sfântă afirmație a Mântuitorului nostru – „Adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,32). Într-adevăr, simt această libertate în fața superstițiilor care împovărează majoritatea creștinilor în mijlocul cărora trăim: „Să nu speli luni, că pătești așa și așa”, „Să nu-ți iasă în cale o pisică”, „Să nu-ți iasă cu găleata goală”. Pomenile (la 6 săptămâni, la 6 luni, la 7 ani etc.) constituie poveri considerabile puse pe umerii oamenilor, apăsați de multe alte sarcini impuse de viață. Adventiștii au un avantaj deosebit prin faptul că nu consideră ca făcând parte din obligațiile lor practice impuse de tradițiile populare și religioase care nu pot fi întemeiate pe învățătura Sfințelor Scripturi.

Cele Zece Porunci, respectate din iubire, ne apără de amăgirile satanice. Și faptul că noi, adventiștii, nu trebuie să sărutăm mâinile pastorilor se încadrează tot în libertatea omului – „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17,17).

Ecaterina Roth, Craiova

Mirările lui Isus

Adrian Bocăneanu

Am crede că, pentru cineva care știe totul, care știe totul chiar dinainte, nu mai există mirare. S-ar putea ca aceasta să li se întâmple celor care cred că știu totul, dar nu I s-a întâmplat Celui care cu adevărat știa totul. Isus a fost adesea impresionat și și-a exprimat uimirea. În Nazaret, „Se mira de necredința” celor pe care-i privea ca fiind din „patria Lui” (Marcu 6,6.4). Dar a fost, dimpotrivă, încântat de răspunsurile femeii canaanence, cu uimitoarea lor împletire de umilință, iubire, inteligență și credință, și a exclamat: „Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit demonul din fiică-ta” (Marcu 7,29). La fel a reacționat față de centurionul roman, în a cărui purtare a descoperit atâta modestie, gândire sănătoasă și credință. „Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a minunat de sutaș” (Luca 7,9).

O privire fugară asupra situațiilor în care El S-a mirat de lipsa de credință, de necredință, de nepotrivirea izbitoră dintre cuvinte și fapte, ne conduce la observația neplăcută că era vorba de persoane de la care se aștepta mai mult: purtători ai numelui poporului ales, oameni educați și influenți, practicanți riguroși ai religiei. Dimpotrivă, aproape toți cei care au stărnit uimirea „bună” a lui Isus au fost persoane de la care nu te așteptai la nimic bun: romani, samariteni (atât bărbați, cât și femei) și canaaneni care-L primesc pe Isus, văduve sărace darnice, femei de moralitate dubioasă care îl iubesc, vameși care se pocăiesc și un tâlhar care-L recunoaște ca Domn care vine și ca Mântuitor care-l primește. La fel și în parabole, personajele pozitive sunt iarăși un samaritean milos (contrastul face și mai detestabilă indiferența și ipocrizia oamenilor religioși), iarăși un vameș care se umilește înaintea lui Dumnezeu (din nou reprezentantul religiei organizate devine personajul negativ).

Este adevărat că ne-am obișnuit cu aceste situații (ca să nu spun că ne-am anesteziat). Dar cred că am putea îndrăzni să punem o întrebare: Nu cumva numeroasele situații de acest fel conturează un Isus care este împotriva religiei? El pare că nu vede nimic bun în formulările îndelung șlefuite ale învățaților religioși, nu vede șanse ca iubirea și credința să supraviețuiască sub apăsarea structurilor bisericești și a codurilor care controlează comportamentul într-un stil mai mult pământesc, politic, decât spiritual, ceresc, și nu crede că cineva va putea scăpa de ipocrizia, aroganța și legalismul disperat care petrec prea mulți ani într-un cadru religios organizat. A fost Isus un distrugător al moștenirii credinței transmise cu atât de mult efort și sacrificiu? Este Isus autorul unei spiritualități fără doctrină, este El inițiatorul unei credințe fără religie, al unei închinări fără forme, al unei biserici fără structură, al unei trăiri care nu are nevoie de norme și legi?

Cum a trăit Isus?

Viața unui învățător sau a unui profet este o bună traducere a mesajului său. Cum a trăit Isus? El a prețuit moștenirea sacră a națiunii Sale. „Mântuirea vine de la iudei” a declarat El femeii din Samaria (Ioan 4,22). Isus a parcurs tot traseul prescris pentru noi. „Așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit”, i-a explicat El lui Ioan Botezătorul. În Sabat, Isus a urmat programul sinagogii. „După obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească” (Luca 4,16). A făcut lucrul acesta chiar și atunci când a știut că aproape de sinagogă era o prăpastie numai bună pentru aruncarea nonconformiștilor. Până la sfârșit, a fost în totul supus Tatălui: „Facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu” (Marcu 14,36). Tot ce a făcut El rămâne norma și pentru noi.

Ce învățăm din cele două mirări ale lui Isus?

1. Să schimbăm felul în care îi privim pe cei din jur. Să ne ridicăm deasupra prejudecăților. Vom descoperi că Dumnezeu nu este atât de străin în viața celor care sunt altfel decât noi. La urma urmei, deși cuvântul *samaritean* ne face să ne gândim la un păgân, samaritenii aveau totuși cele cinci cărți ale lui Moise. Nu cumva purtarea lui Avraam față de Lot și a lui Iosif față de frații săi constituie explicația compasiunii samariteanului milos? Văduva săracă nu aruncă în visterie ultimii bănuți din superstiție, ci fiind învățată la templu să-L pună întâi pe Dumnezeu. Deși cuvântul *vameș* este considerat sinonim cu jaful și lăcomia, omul acesta vine la templu să se roage și sfârșește prin a se pocăi cu adevărat. Domnul a adus la suprafață în viața oamenilor acea orientare spre dreptate și spre milă pe care El Însuși a inspirat-o. El i-a încurajat pe oameni să se lase călăuziți de simțul supranaturalului, cel care dă măsură omului credincios și care a fost așezat chiar de Dumnezeu în ființa umană. Cei mai mulți copii ai lui Dumnezeu sunt încă ascunși de ochii omenirii, dar priviri iubitoare și înțelepte îi vor descoperi. Vom fi părtași la bucuria lui Isus, care „va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora” (Is. 53,11).

2. Să luăm în serios mirarea lui Isus față de lipsa de credință a oamenilor religioși. Pericolul de a ajunge ateii cu manifestări religioase nu este astăzi mai mic decât în trecut. Dacă privim mustările și avertismentele lui Isus pentru fariseii timpului Său ca pe o simplă istorie, vom afla prea târziu că ele erau, de fapt, pentru noi. Și să nu confundăm lucrurile: Isus a militat pentru reconstituirea unei religii autentice, așezate pe neprihănire și trăite în dragoste, în prezența vie a lui Dumnezeu, și nu pentru demolarea religiei, chiar dacă deplângea golirea ei de conținut. „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12).

Ocolul pământului în 200 de minute

2000 km în 200 de minute, în 20 de orașe, pentru un an 2000 liber de droguri

Cristian Modan

Denumirea acțiunii provine de la ambițiosul proiect al tinerilor din 20 de orașe, de a participa la marșuri cu ocazia Zilei Mondiale fără Fumat și de a acoperi o distanță echivalentă cu circumferința Pământului la Ecuator (40.075 km), prin însumarea distanței străbătute de fiecare tânăr. În acest sens, ei și-au propus ca, în fiecare oraș, să parcurgă o distanță totală de 2.000 km, în 200 de minute. Acțiunea face parte din proiectul denumit „Marș în jurul lumii – 2000” („Walk around the world – 2000”), organizat de Conferința Generală și lansat în 1995, la care au participat, până acum, tineri din Nigeria, Jamaica, Australia, Suedia, Canada și Marea Britanie. Varianta tinerilor români a adus o notă de originalitate, prin proiectul de a acoperi o distanță echivalentă cu Ocolul Pământului. Vestea despre acțiunea lor a făcut deja înconjurul lumii, prin intermediul Rețelei de Știri Adventiste (Buletinul de Știri al Conferinței Generale, 6 iunie 2000).

„Într-o vreme în care sunt la modă marșurile revendicative, există oameni care nu cer nimic pentru ei, ci pentru ceilalți.” Astfel a fost prezentat reportajul dedicat evenimentului, la principala ediție de știri a Pro TV, din seara de 28 mai. Același reportaj, ce cuprindea imagini din București, Baia-Mare și Târgu Mureș, a fost reluat ulterior de același post, în ediția internațională, ca și la știrile de dimineață. Din păcate însă, de fiecare dată, modul în care a fost prezentat lăsa să se înțeleagă că acțiunea a fost organizată de Ministerul Sănătății.

Deși în presa centrală acțiunea nu s-a bucurat de ecoul pe care l-a avut proiectul „Biblia din memorie”, în presa locală ea a întrecut orice așteptări. Faptul că presa a fost receptivă ne umple de bucurie, pentru că în felul acesta mult mai mulți oameni au auzit mesajul tinerilor adventiști. În același timp, nu putem să nu ne întristăm la gândul că o parte din mass-media a omis în mod voit să îi identifice pe organizatori.

Prin aceste acțiuni, tinerii adventiști și invitații lor au dorit:

- Să-i avertizeze pe tineri și pe adulți cu privire la efectele devastatoare ale consumului de tutun, alcool, alte droguri.

- Să tragă un semnal de alarmă în legătură cu reclamele pentru tutun și alcool.

- Să propună forurilor care au atribuții în domenii și asociațiilor neguvernamentale din România o acțiune constantă și hotărâtă de luptă împotriva fumatului.

lui, după modelul țărilor dezvoltate, cu scopul de a diminua numărul de fumători, de a îmbunătăți și salva viața multor sute de mii de oameni.

În continuare, sunt prezentate relatări despre desfășurarea acestei acțiuni în câteva orașe.

In București, pe o vreme caniculară, participarea a depășit cu mult așteptările. În Parcul Tineretului, locul de plecare, alături de organizatori, s-a adresat participanților dr. Mircea Ioan Popa, director general în cadrul Direcției de Sănătate Publică din Ministerul Sănătății.

Un număr de 650 de tineri și copii au străbătut o distanță de 9 km prin centrul orașului, pe traseul: Parcul Tineretului, Piața Unirii, Piața Universității, Piața Romană, Piața Victoriei, Parcul Herăstrău. Astfel, ei au parcurs aproximativ 5.850 km, în încercarea de a acoperi și distanța pe care urmau să o realizeze tinerii din Buzău și din Brașov, care nu au primit aprobare pentru marș.

Coloana, în lungime de 500 m, era presărată cu stegulețe, baloane și lozinci care parodiază reclamele la țigări. În față, patru tineri cărau un coșciug în care se aflau două țigări mari, gonflabile, urmați de un grup de 15-20 de copii foarte mici (cu vârstă între 4 și 7 ani). Participanții au parodiat unele dintre cele mai cunoscute reclame pentru tutun și alcool, strigând voios, ca răspuns la animatorii pe care îi auzeau prin portavoce.

(Portavoce:) *Fiecare zi e-a ta!*

(Răspunsul tuturor:) *Să nu fie ultima!*

Fii diferit! – Nefumător

Mai aproape de hotar – Sau de carul mortuar

Sticlă după sticlă e plăcere! – Doar necazuri și durere!

Știi noul preț al tutunului? – Viața ta!

Participanții au lansat și un cântec, special compus pentru această ocazie. Ei purtau șepcuțe alb-albastre pe care scria: *Fii deștept, nu fuma!* Echi-pe de copii și tineri însoțeau coloana și împărțeau pliante, broșuri și invitații la un seminar pentru abandonarea fumatului. În încheiere, pichete de copii și tineri au făcut demonstrații cu mașina de fumat și au împărțit invitații la seminarul de abandonare a fumatului.

Acțiunea a avut un impact extrem de puternic. La început, trecătorii erau surprinși, apoi reacțiile lor arătau simpatie și admirație sau stânjenală, în cazul fumătorilor. Locatarii din imobilele situate de-a lungul bulevardelor pe unde trecea coloana le făceau semne de simpatie. Foarte mulți se întrebau cum de a fost posibil să se adune o asemenea mulțime de tineri, când candidații la primărie

Tinerii le-au oferit trecătorilor invitații la seminarul de abandonare a fumatului și alte materiale.

încearcă din răpuzeri să atragă câteva sute de participanți la întâlnirile electorale.

În Cluj, celor 200 de participanți li s-au alăturat reprezentanți ai autorităților locale și foarte mulți ziariști. Una dintre întrebările puse frecvent de aceștia a fost: *Ce legătura are religia cu sănătatea?* „Marșul a fost organizat de Direcția de Sănătate Publică și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, însă la eveniment au participat și clujeni de altă confesiune decât cea a bisericii organizatoare. Atracția marșului a fost reprezentată de o țigară realizată din material gonflabil, care a fost sortită înmormântării, ca un avertisment pentru cei care își risipesc sănătatea și banii pe țigări” (*Jurnalul de Cluj*, 29 mai 2000). Coloana a fost concepută ca o procesiune. În față, 20 de tineri cărau niște țigări uriașe, fiind urmați de o fanfară. S-au împărțit pliante și peste 2000 de invitații la un seminar pentru abandonarea fumatului. *Monitorul de Cluj* din aceeași zi și-a informat cititorii că „reprezentanți ai unor organizații de tineret și ai unor organizații neguvernamentale, patronați de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, au format un cortegiu funerar care s-a perindat prin câteva cartiere clujene”. Ziarul citează declarația lui Beniamin Anca, directorul de tineret al Conferinței Transilvania de Nord, care clarifică scopul acțiunii.

crări la Casa de Cultură timp de o săptămână, iar la încheierea marșului, au primit premii pentru cele mai reușite lucrări.

La Constanța, celor 250 de participanți li s-au alăturat prefectul, decanul Facultății de Medicină, președintele Alianței pentru Siguranță Civică și directorul spitalului TBC.

Printre invitații de la Galați, s-au numărat directorul Direcției de Sănătate Publică, directorul de Medicină Preventivă, directorul Colegiului Medicilor, reprezentanți ai Direcției Județene de Poliție, ai unor organizații neguvernamentale. La marș, pe lângă tinerii adventiști, au participat în număr semnificativ și tineri din școlile sanitare, astfel că numărul total a depășit 300. S-au împărțit sute de pliante, broșuri,

A filmat postul Pro TV local, iar Radio Cluj a făcut reclamă cu câteva zile înainte și a prezentat un reportaj după acțiune. Organizatorii au patronat și un concurs de caricaturi, la care au participat peste 130 de copii. Aceștia au expus lu-

autocolante și s-au colectat țigări, prin acțiunea „Dau o bomboană pentru o țigară”. La încheierea marșului, exploratorii și companiile au făcut demonstrații cu mașina de fumat și au organizat un concurs de desene pe asfalt. Parodia la reclame a fost foarte apreciată de public. Ea consta dintr-un panou foarte mare, în fața căruia era așezat un schelet. Se afișau diferite reclame actuale, modificate: *„Ești pe drumul... meu; Eu nu mai vin acasă!”* În zona centrală a parcului, a fost amenajată, dintr-o țigară și un băț de chibrit, o spânzurătoare uriașă, „specială pentru fumători”, la care „intra” era „liberă”. Echipe combinate de exploratori și companiile în costume speciale au prezentat două pantomime: „Cearta țigărilor” și „Țigaretă 2000”. Pe sfori suspendate au fost afișate circa 50 de caricaturi de la Expoziția specială dedicată acestei zile. A fost prezent și un grup coral de la Școala 33. Mass-media a urmărit programul cu mult interes. Au fost prezente posturile TV Antena 1, Mega TV, TV Express, TV Galați, precum și ziarele *Ziua*, *Monitorul*, *Viața Liberă*.

Manifestările au continuat seara, în Sala Colegiului Medicilor, cu seminarul prezentat de doi medici adventiști și de directorul Colegiului Medicilor, alături de un doctor de la Medicina Preventivă, DSPJ Galați. Au fost prezente Tv Express și Tv Galați.

La Giurgiu, Directorul Direcției Sanitare i-a însoțit pe cei 150 de tineri și copii pe tot parcursul marșului. Instituția pe care o reprezintă a

Una dintre țigările gonflabile purtate în timpul marșului, pentru atragerea atenției asupra efectelor nocive ale tutunului

donat pliante despre efectele dăunătoare ale tutunului, iar participanții le-au distribuit în tot orașul. Postul local TV Tehno-Sat a redat pe larg aspecte ale acestei acțiuni.

La Timișoara, aproximativ cinci ziare locale împreună cu Radio Vocea Speranței au pregătit acțiunea din timp, prin articole și reportaje. Marșul a fost organizat în colaborare cu autoritățile locale. Au participat aproximativ 250 de tineri. În fruntea coloanei a mers o mașină cu o țigară uriașă (6 m x 0,5 m), pe care scria *Fumatul ucide* și care a atras atenția reprezentanților mass-media. Mașina era urmată de un profesor cu o statură eroică, ducând un tricolor uriaș. Urma apoi mulțimea de copii, tineri și părinții lor, cu lozinci de diferite mărimi, baloane, stegulețe cu mesaje ingenioase. Cu fețe zâmbitoare, ei au împărțit sute de pliante și broșuri. Aici s-au născut și sloganuri cu nuanțe specifice: „*Stinge țigara, azi în Timișoara*”, „*Stinge țigara, arde Timișoara*”. Traseul a urmat bulevardele „revoluționar-istorice”. La sfârșitul marșului, în Piața Operei, au rostit alocuțiuni: reprezentanți ai organizatorilor, directoarea Direcției Sanitare Județene și directorul Policlinicii Sportive Timișoara. Au filmat TVR1 și posturile TV locale. Interesantă a fost reacția trecătorilor care erau surprinși fumând. Atunci când erau rugați prin stația de amplificare să stingă țigara, ca să-și adauge 7 minute la viață, cei mai mulți ascundeau țigara sau o aruncau pe furiș. Toate ziarele care au relatat evenimentul (*Agenda Zilei, Timișoara, Renașterea Bănățeană* etc.) au precizat că organizatorii au fost organizațiile de tineret ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și Asociația Sănătate și Temperanță.

La Ploiești, alături de tineri a venit primarul, reprezentantul Direcției Sanitare și un misionar episcopal din SUA, care s-a declarat foarte impresionat de prezența masivă a tinerilor (în jur de 300). Au filmat posturile Antena 1 și Pro TV.

La Brăila, au participat 200 de tineri, care au oferit bomboane în schimbul țigărilor. Seara, pe faleză, în fața a 700 de participanți la un concert, tinerii au făcut demonstrații cu mașina de fumat, iar câțiva medici adventiști au vorbit

despre efectele dăunătoare ale fumatului.

In Tg. Mureș au participat 500 de persoane (majoritatea tineri). Coloana de participanți, cu multe sloganuri, afișe, autocolante, având în frunte un sicriu și o cruce formate din țigară, s-a deplasat până în centrul orașului.

Pe tot parcursul marșului, copii și tineri cu zâmbetul pe buze au oferit trecătorilor autocolante și invitații la seminarul de 5 zile „*Adio țigări*”. În fața Prefecturii, Primăria a amenajat un podium cu un microfon, prin care s-a realizat sonorizarea în tot centrul orașului. Au luat cuvântul primarul municipiului Tg. Mureș, un reprezentant al penitenciarului din localitate și reprezentanți ai organizatorilor.

După alocuțiunile rostite, s-a apropiat de podium o doamnă mai în vârstă, care și-a exprimat dorința să spună câteva cuvinte. Experiența ei a fost cutremurătoare: soțul a murit anul trecut, de cancer pulmonar, iar nurozii sale i s-a extirpat deja un plămân, celălalt fiind de asemenea grav afectat. Cu durere, dânsa le-a adresat tuturor apelul să nu mai fumeze, pentru că țigara ucide! În acest timp, s-au auzit clopotele catedralei din centru, parcă în semn că a venit vremea să înmormântăm nicotina, înainte ca ea să ne pună în mormânt.

În timpul mitingului, copiii au făcut desene pe asfalt, iar la încheiere, cele mai reușite desene au fost premiate. Reporterii de la Pro TV și Antena 1, de la unele ziare locale și de la *Curierul Național* au luat interviuri organizatorilor și participanților.

La Sebiș, Arad, cu 4 zile înainte de marș, postul de radio local a transmis anunțuri gratuite. Marșul a fost organizat de Biserica Adventistă, în colaborare cu Primăria și cu Spitalul orașenesc. Au participat peste 100 de tineri, care au împărțit 300 de broșuri și 350 de pliante, oferite de Direcția Sanitară Județeană. Postul TV a prezentat un reportaj de aproximativ o oră, duminică, 3 iunie. De asemenea, corespondenții de la cele două ziare județene, *Adevărul* și *Observatorul*, au redat știrea în ziarele respective.

In Brașov, Poliția nu a aprobat deplasarea planificată, invocând ca motiv posibilă perturbare a circulației. Același lucru s-a întâmplat la Buzău și la Câmpina.

La Brașov s-a obținut aprobarea ca acțiunea să se desfășoare doar în Piața Sfatului. Proiectul a cuprins mai multe activități, unele dintre ele desfășurându-se simultan. A fost organizat un concurs de caricaturi pe carton, la care au participat peste 130 de copii de la școli din Brașov, Codlea, Râșnov și Bran. Copiii de la Râșnov au pregătit două ateliere intitulate „*Mașini de fumat*”, cu ajutorul cărora se putea vedea pe viu culoarea și se putea simți mirosul gudronului care se depune în plămânul fumătorului. Echipa de alpinisti de la Sfântu Gheorghe a inițiat un atelier de antrenament pentru alpinism, cu ajutorul unui panou special de 6 m înălțime, pe care s-au cățărat zeci de copii și tineri. Cel mai tânăr cățărător avea doar 5 ani. A fost organizat și un concurs de caricaturi pe baloane.

Peste 450 de adulți au avut posibilitatea să-și evalueze gratuit starea de sănătate, pe baza măsurării tensiunii arteriale, la cele două corturi sanitare din Piața Sfatului. Atât în Piața Sfatului, cât și pe străzile Brașovului, un număr de peste 50 de tineri și copii au împărțit câteva mii de pliante împotriva fumatului, stegulețe și abțibilduri. În final, mai mulți vorbitori (medici, profesori, funcționari ai Primăriei sau persoane particulare) au prezentat câteva dintre efectele pe termen scurt și lung ale fumatului, precum și experiența lor de renunțare la fumat. Câteva persoane au depus în mod simbolic pachetele de țigări într-un sicriu, afirmând în felul acesta hotărârea lor de a renunța la fumat. Acțiunea a continuat seara, cu deschiderea unui curs de renunțare la fumat în cinci zile. Au participat cam 20 de fumători. Unii dintre ei fumează de peste 35 de ani și au întâmpinat dificultăți deosebite în încercările anterioare de a se lăsa de acest obicei.

Proiectul s-a desfășurat și în alte orașe, printre care Târgoviște, Baia Mare, Bistrița, Oradea, Petroșani, Reșița etc. Dorim să mulțumim tuturor participanților și organizatorilor care au demonstrat că tinerii adventiști au capacitatea de a se mobiliza exemplar pentru acțiuni nobile.

Cristian Modan este directorul Departamentului Tineret al Uniunii. Articolul a fost adaptat după rapoartele trimise de directorii de tineret de la conferințe sau de coordonatorii locali.

„Merită să fii credincios Domnului Hristos”

*Interviu cu fratele Erhard Biro,
președintele Conferinței Baden-Wuerttemberg din Germania*

Vă rog să ne vorbiți despre acea parte a vieții pe care ați petrecut-o în România.

Copilăria mi-am petrecut-o în comunitatea din Gherla, iar de la 12 până la 18 ani, în Reghin. În Gherla, am descoperit comunitatea ca fiind familia mea. Frații și surorile mi-au atins în mod deosebit inima și mi-au transformat Sabatele în experiențe deosebite. Povestirile biblice, aflate la măsuta cu nisip și pe care le-am urmărit cu ochii mari, s-au întipărit în mine pentru totdeauna. Comunitatea Reghin a fost deosebită pentru mine din alt punct de vedere, întrucât aici m-am hotărât în mod conștient pentru Isus Hristos. Deși în adolescență le-am creat probleme fraților din comunitate și părinților mei, a fost încurajator să știu că ei au continuat să mă poarte în rugăciuni, suportându-mă adesea cu răbdare.

Cum a evoluat activitatea dv.? În ce fel viața trăită în România a influențat profilul dv. spiritual?

După 1978, după absolvirea studiilor pastorale la Marienhohe, Darmstadt, am fost angajat ca pastor în Conferința Baden-Wuerttemberg. În 1994, am fost ales ca secretar al acestei conferințe, iar din 1996, ca președinte al ei. Faptul că am crescut în biserica adventistă din România am considerat că a fost un dar ceros și un privilegiu. Biserica cea prigonită de autorități m-a ajutat să-mi conștientizez credința și drumul ales, precum și faptul că merită să fii credincios Domnului Hristos. Sunt nenumărate persoane care-mi vin acum în minte, în legătură cu formarea acestei convingeri. Exemplul lor m-a inspirat și m-a impresionat. Chiar și modul în care mă apropii de Cuvântul lui Dumnezeu și în care îl prezint este puternic determinat de timpul trăit în România.

Ce au însemnat acești ani de sedere și slujire în mijlocul bisericii din Germania?

În comunitățile pe care le-am cunoscut în Germania, concepția mea a continuat să se îmbogățească. Sunt foarte impresionat de dispoziția neobișnuită a frățietății de a-i ajuta pe cei în nevoie. Sunt impresionat, de asemenea, de cât de ferm își însușește comunitatea adventistă germană principiile reformei sănă-

tății. Mă încântă, la Școala de Sabat, să urmăresc deschiderea cu care frații abordează problemele vieții personale și ale credinței lor.

Biserica adventistă din Germania a avut o influență majoră asupra bisericii din România, în perioada de început. Ce perspective privind relațiile dintre cele două biserici se conturează acum?

La începutul secolului al XX-lea, Germania aparținea câmpurilor cu cea mai mare creștere a bisericii. Misionarii germani au dus solia adventă în Europa de Răsărit, în Africa și în America de Sud. Ca o consecință a acțiunilor teribile ale regimului hitlerist și a celui de-al doilea război mondial, Germania a devenit pentru mai mult timp o țară izolată. Această izolare politică și-a lăsat amprente și în biserica adventistă. Cred că biserica din Germania duce lipsă puternic de relația cu comunitatea adventistă internațională. Sunt convins că avem mult de învățat de la câmpurile care cresc puternic, ca România. Astfel, ne bucurăm de învierea pe care o aduc frații noștri germani întorși refăcuți de la Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Hergheia, precum și cea adusă de predicatorii noștri care au ținut evanghelizări în trecut, în România. În felul acesta, experiența practică acumulată în ce privește câștigarea de suflete este transmisă mai departe, în comunitățile din Germania.

Care sunt proiectele de dezvoltare a bisericii noastre din Germania?

Bisericile din Germania (cea Romano-Catolică și cea Evanghelică) pierd anual sute de mii de membri, prin retragere oficială. Neoprotestanții, între care ne numărăm și noi, cunosc o anumită stagnare a numărului de membri. Comunitățile din Conferința Baden-Wuerttemberg au o vechime între 70 și 100 de ani. În anii trecuți, cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să întemeiem noi comunități pe teritoriul conferinței noastre. La ora actuală, în conferința noastră, avem în curs șase proiecte de întemeiere de noi biserici. Mă rog ca, în inima membrilor noștri, să se producă o schimbare de mentalitate. Dorința mea este ca fiecare comunitate locală să simtă, pentru câmpul misionar dimprejurul ei, răspunderea de a întocmi planuri concrete, pentru ca, într-un timp previzibil (de 2-3 ani), să întemeieze în zona aceea o nouă comunitate.

Ce înseamnă să fii adventist în anul 2000

Apel pentru o judecată sănătoasă practică și pentru o nouă viziune

Bert B. Beach

Articolul care urmează este transcrierea unei predici, puțin prescurtate, care a fost ținută la biserica adventistă Sligo, Takoma Park, Maryland, în Sabat dimineață, pe 1 ianuarie 2000. – Redacția

In viziunea sa de pe insula Patmos, profetul Ioan vede și aude un înger puternic, care răcnește asemenea unui leu, anunțând „că nu va mai fi nici o zăbavă” (Apoc. 10,6).

Anul trecut, am fost obsedați de timp mai mult decât oricând. Iar pe 31 decembrie, bătaia ritmică a miliarde de atomi a transmis Biroului Internațional de Unități de Măsură din afara Parisului semnalul că la miezul nopții am intrat în anul 2000. Din ce în ce mai mulți oameni sunt hăituiți astăzi de timp și au o pasiune obsesivă tot mai intensă pentru precizia timpului. Accentul se pune pe eficiență și pe a face ca fiecare secundă – fiecare bătaie a ceasului – să conteze, atât în lucru, cât și în sport. În prezent, chiar se fac cumpărături douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru folosind Internetul.

Și totuși, mai mult ca oricând, timpul este o *enigmă*. Cu un mileniu și jumătate în urmă, Augustin exprima situația dificilă în care se afla el cu privire la timp. În *Confesiunile* sale, el a scris: „Dacă nu mă întreabă nimeni, știu; dar, dacă mi-ar cere cineva să-i explic, nu pot”. Astăzi, cercetăm marginile universului, dar încă nu înțelegem timpul. Fizicianul Julian Barbour merge până acolo încât spune că timpul nu există – este doar o „iluzie”. Pe vremea lui Isaac Newton, spațiul și timpul erau considerate entități fixe, distincte ale universului. Apoi, în prima parte a acestui secol, a venit Albert Einstein („Omul secolului”, în sondajul revistei *Time*), cu teoriile sale despre relativitatea specială și despre cea generală. El spunea că spațiul și timpul se află în interrelație și sunt relative, ca o bandă de cauciuc. Pentru multe religii orientale, timpul este o mișcare în cerc, pe o scară gradată, fără sfârșit și fără început.

Dar Biblia spune: „La început, Dumnezeu a creat” (Gen. 1,1); „când a venit împlinirea vremii”, Dumnezeu a devenit om (Gal. 4,4); și, la sfârșitul timpului, Dumnezeu vine iarăși. Pentru noi, care credem în timpul biblic, timpul este o linie care pornește de la creație, înaintează prin lucrarea de răscumpărare și ajunge până la re-creare, la sfârșitul veacului.

De aceea, adventiștii din anul 2000 nu trebuie să fie doar orientați după timp și controlați de timp, ci mai degrabă *orientați după Hristos*. Domnul Hristos nu este relativ. El „este același ieri și azi și în veci” (Evr. 13,8). El a biruit păcatul și de aceea a biruit timpul, pentru că timpul a fost produs de păcat și el ia înapoi ceea ce oferă.

Astfel, adventiștii din anul 2000 nu sunt constrânși de timp. Ei știu că, la Dumnezeu, un mileniu este ca o singură zi. Evident, Cel Atotputernic există într-o altă dimensiune a timpului. Dumnezeu trăiește, ca să spunem așa, într-un prezent veșnic – 2000 de ani sunt ca două zile. Așa că adventiștii nu se implică în calcule ridicole și meschine cu privire la timp, în fixări de date sau în încercări de a-I face programul lui Dumnezeu. Din contră, ei privesc „la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică Isus” (Evr. 12,2). Ei răscumpără relativitatea timpului și spațiului trăind în mod cumpătat, cu dreptate și evlavie în această lume milenială a timpului, „așteptând... arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2,13), când „timp nu va mai fi”.

Adventiștii nu trebuie să se teamă de viziunile despre univers aflate în competiție, astăzi, când realitatea devine tensionată și instabilă, iar viitorul, în cel mai bun caz, doar probabil. La Dumnezeu, viitorul este sigur și viitorul nostru este garantat, pentru că „temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită” (2 Tim. 2,19).

Gândurile care urmează exprimă viziunea mea cu privire la ceea ce ar trebui să fie adventiștii în secolul al douăzeci și unulea.

1. Un om cu o viziune evanghelistică

Avem vești rele din belșug, în fiecare zi. Prin contrast, un adventist de ziua a șaptea este un om care aduce vești bune – aceasta înseamnă Evanghelia. Acum două mii de ani, S-a născut Mântuitorul lumii. În fața întrupării Sale, toate celelalte pălesc, sunt relativ lipsite de importanță, și universul se apleacă înaintea Pruncului din iesle.

Spațiul nostru evanghelistic în anul 2000 în nici un caz nu poate fi doar local sau național. El trebuie să fie global, pentru că parohia adventistului este lumea. Unii dintre pionierii noștri au avut la început o viziune limitată, dar, în scurtă vreme, în fața lor s-a format o viziune mai globală. Tatăl meu obișnuia să folosească expresia „a

merge în orice loc, de pretutindeni”.

Astăzi, există o ostilitate crescândă față de prozelitism. Acest cuvânt bun, perfect, a devenit un termen peiorativ. Dar fiecare adventist – fiecare creștin – este chemat să fie un evanghelist în anul 2000. Trebuie totuși să folosim numai metode corecte, etice, și să urmăm cele trei principii care se desprind din 1 Petru 3,15, și anume *umilința, respectul și onestitatea*.

2. Un om care se dezvoltă

Anul 2000 este o provocare să creștem. Nu îndrăznim să stăm pe loc, mulțumindu-ne cu laurii a 2000 de ani de istorie creștină – sau cu un secol și jumătate de istorie adventistă. Creșterea este absolut esențială.

Ai încetat să mai crești? Ultimele cuvinte scrise în Biblie ale apostolului Petru sunt acestea: „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3,18).

Uneori, întâlnim o persoană pe care nu am mai văzut-o de 15-20 de ani și îi spunem: „Ei, nu te-ai schimbat deloc!” Este un compliment? Nu. De fapt, este un lucru de compătimit. Trebuie să existe creștere, dezvoltare, mai multă maturitate. Dumnezeu ne-a pus pe umeri un soare strălucitor ca să explorăm universul nostru. În creierul fiecăruia dintre noi se află cam 10 miliarde de celule nervoase, cu un număr extraordinar de combinații posibile. Anul 2000 reprezintă un hotărâre peste care să trecem plini de emoție.

Procesul de creștere va continua când timpul se va contopi în acea dimensiune pe care o numim veșnicie. Fără ideea de creștere, eternitatea devine un gând teribil de deprimant.

3. Un peregrin

Acum, când intrăm în teritoriul anului 2000, putem adopta una din două atitudini: (a) aceea a locuitorului permanent sau (b) aceea a peregrinului care caută. Locuitorul permanent preferă ca lucrurile să rămână așa cum sunt și se consideră un om care merge la biserică majoritară, istorică, națională. El are tendința să caute mai mult rădăcinile decât

roadele, mai mult pe cele văzute decât pe cele nevăzute.

Pe de altă parte, peregrinul trăiește mai mult prin credință. La fel ca Avraam, el pleacă, fără să știe unde. Adventiștii anului 2000 trebuie să fie peregrini.

Cuvintele folosite în Evrei 11 pentru identificarea eroilor credinței îi definesc drept „străini”, „oaspeți”, „peregrini/călători”, „oameni fără domiciliu stabil”. Asemenea lui Avraam, ei așteaptă „cetatea... al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evr. 11,10).

În scrierile postapostolice se găsește această afirmație, care a fost atribuită Domnului Isus: „Lumea este un pod. Înțeleptul va traversa podul, dar nu-și va construi casa pe el”. Adventiștii trăiesc în așteptare. Ei fac parte dintr-o mișcare. Ei sunt „străini și călători pe pământ” (Evr. 11,13). Nu sunt limitați de timp, ci ei caută o țară care există în dimensiunea veșniciei.

4. Un om fericit

Astăzi trăim într-un timp de neliniște, oamenii își dau „sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21,26). Ne temem de terorismul internațional, de încălzirea globală și de dezastre naturale, de colapsul economic, de epidemia SIDA care se întinde galopant, de crimă și violență.

Dar adventiștii anului 2000 nu sunt oameni încurcați, guvernați de ceea ce Pavel numește „un duh de robie, ca să mai aveți frică” (Rom. 8,15). În loc de aceasta, ei au duhul speranței. Asemenea lui Moise, noi nu avem o viziune pe termen scurt, ci una pe termen lung. Îl vedem „pe Cel ce este nevăzut” (Evr. 11,27).

Pe 1 ianuarie 1975 eram la Cairo. Am vizitat sala mumiilor și am văzut mumiile lui Ramses al II-lea, dar nu am văzut o mumie a lui Moise I! El a refuzat plăcerile și bogățiile care sunt limitate în timp. Astăzi, el umblă prin palatele cerului.

Da, adventiștii din anul 2000 trebuie să fie un popor fericit, nu cu o „față de cal”. Ei nu așteaptă ca dezastrul să vină în orice moment, ci

sunt plini de optimism apostolic. În Iov 8,21, este un text minunat: El îți va „umple gura cu strigăte de bucurie, și buzele cu cântări de veselie”.

Autorul unui imn bine cunoscut spune: „Bucurie pe pământ, Domnul a venit”. Dar adventiștii au două motive de bucurie, pentru că, în curând, Domnul va veni iarăși. Evenimentul acesta nu va inaugura un nou mileniu, ci mileniul ca prolog al veșniciei, când „timp [relativ] nu va mai fi”.

Întăriți-vă mâinile, și fruntea sus

De aceea, să nu fim goniți de timp, ci mai degrabă să răscumpărăm vremea. Să nu fim stăpâniți de calendar, ci să-L avem în centru pe Domnul Hristos.

Vom avea nevoie, ca niciodată până acum, de o viziune evanghelistică puternică, de creștere și biruință bogate. Și va trebui să fim totdeauna o mișcare, un popor peregrin care călătorește lejer, fără bagaje inutile, privind cu multă bucurie și fericire la Domnul Isus (Evr. 12,1,2), începutul și sfârșitul calendarului nostru temporar.

Zile deosebit de importante ne stau în față. Schimbările se vor accelera. Conflictele, stresul și nesiguranța vor crește excesiv, pe măsură ce scenariul profetic se desfășoară și atinge punctul culminant. Suferința și frământarea națiunilor vor fi mari, iar biserica va fi ținută tot mai multor atacuri ale forțelor răului. Solia lui Pavel pentru noi, eroii credinței, acum, în anul 2000, este aceasta: „Întăriți-vă dar mâinile oboseite și genunchii slăbănogiți” (Evr. 12,12). Iar Domnul Isus spune: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21,28).

Bert B. Beach a lucrat foarte mult timp ca director pentru relații publice și libertate religioasă în cadrul Conferinței Generale. În prezent, deși a ieșit la pensie, este director pentru relații între biserici, la Conferința Generală a Bisericii Adventiste, Silver Spring, Maryland.

Datarea

Anii jubiliari oferă cheia?

Privire asupra dovezilor

În urma speculațiilor cu privire la anii jubiliari, în anumite segmente ale Bisericii Adventiste, în anii 1980 și la începuturile anilor 1990, Institutul de Cercetări Biblice al Conferinței Generale a publicat un document care se ocupă de subiectul acesta. Pregătit în octombrie 1990, el este binevenit și în prezent. Prezentăm aici o versiune condensată, ușor modificată și actualizată. – Redacția

Advențiștii de ziua a șaptea cred cu putere în revenirea iminentă a Domnului Isus Hristos în lumea aceasta, eveniment care va constitui încununarea glorioasă a planului de mântuire. Acest adevăr vital este inclus în numele bisericii.

Nu fixare de date

Semnele generale anunțate de Domnul Isus urmează să aibă loc în „timpul sfârșitului” pentru a semnala adventul care se apropie (Mat. 24,32,33). Cu toate acestea, El a avertizat poporul Său să se ferească de speculațiile fixării de date. „Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Marcu 13,32). După învierea Sa, când ucenicii L-au întrebat dacă atunci avea de gând să restabilească împărăția lui Israel, Domnul Isus a refuzat să le dea repere temporare amănunțite. „El le-a răspuns: 'Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa'” (Fapte 1,7).

În pofida avertizărilor Domnului Hristos de a nu fixa date, avertizări implicite în aceste declarații, în ultimii ani, unele persoane bine intenționate se străduiesc să fizexze timpul exact al venirii Domnului Hristos prin calcule bazate pe instituția civilă a poporului Israel reprezentată de anul jubiliar. Noi credem că această ignorare a avertizărilor clare ale Domnului Hristos este nefericită. Mai mult decât atât, „rezultatele sigure” ale calculelor bazate pe anul jubiliar nu sunt altceva decât o iluzie.

Ciclul jubiliar

Legislația mozaică ce prevedea sistemul anului jubiliar în economia poporului Israel este scrisă doar în

Leviticul 25,10-54; 27,17-24. În mod direct se face aluzie la el de încă două ori (Num. 36,4; Ezech. 46,17). Ca instituție civilă, principala sa funcție era să împiedice înstrăinarea permanentă a terenurilor de la proprietarii lor inițiali. La fiecare 50 de ani, cele mai multe case și toate terenurile vândute în ciclul jubiliar anterior reveneau în mod automat la posesorul inițial sau la moștenitorii lui (Lev. 25,23,24).

O a doua prevedere din legislația privitoare la anul jubiliar era porunca de eliberare a robilor evrei. În mod obișnuit, un rob evreu putea „să iasă liber, fără să plătească nimic ca despăgubire” în al șaptelea an al său după șase ani întregi de slujire, dacă alegea să o facă (Ex. 21,2,3; Deut. 15,12-14). Dar, dacă perioada sa de slujire traversa anul jubiliar, el era eliberat automat (Lev. 25,10,39-41). Datorită acestei instituții civile, valoarea pământului, a caselor și chiar a muncii fizice era stabilită în funcție de numărul anilor care aveau să treacă între data vinderii proprietății sau a începerii serviciului ca rob și următorul an jubiliar (Lev. 25,14-16,23-28,47-54; 27,17-24).

Anul sabatic

Ciclul anilor jubiliari era în strânsă legătură cu o altă lege din codul civil prin care se reglementa folosirea terenurilor, și anume anul sabatic. Așa cum Israel serba Sabatul după șase zile de lucru, tot astfel legea cerea ca pământul „să țină un Sabat în cinstea Domnului” (Lev. 25,2-5). Timp de șase ani, terenurile și livezile urmau să fie semănate, curățate și recoltate. Dar în al șaptelea an, ele trebuia să rămână necultivate (vers. 3-7). Dumnezeu a promis că va binecuvânta națiunea așa de mult, încât fiecare familie urma să aibă un surplus de hrană suficient pentru a-i ajunge să iasă cu bine din anul al șaptelea, în care pământul nu era semănat (vers. 20-22). Astfel, anul sabatic, anul al șaptelea, delimita o succesiune regulată de unități a câte șapte ani în economia agricolă a poporului Israel.

Șapte „Sabate/săptămâni de ani” (vers. 8) – adică șapte unități de câte șapte ani, sfârșitul fiecăreia fiind marcat de anul sabatic – constituiau un ciclu jubiliar. „Să numeri șapte săptămâni de ani, de șapte ori șapte ani, și zilele acestor șapte săptămâni de ani vor face *patruzeci și nouă de ani* (vers. 8). În Ziua Ispășirii, Israel trebuia să pună „să sune cu trâmbița răsunătoare... Și să sfințiți astfel anul

adventului:

al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare dintre voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare dintre voi să se întoarcă în familia lui. Anul al cincizecilea să fie pentru voi anul de veselie; atunci să nu semănați, să nu secerați ce vor aduce ogoarele de la ele și să nu culegeți via netăiată. Căci este anul de veselie: să-l priviți ca ceva sfânt. Să mâncați ce vă vor da ogoarele voastre" (vers. 9-12).

În modul acesta simplu, dar eficient, prin instituțiile civile ale anului sabatic și ale anului jubiliar, Dumnezeu a luat măsuri pentru înnoirea productivității pământului, pentru eliberarea automată a robilor evrei și pentru întoarcerea terenurilor și a caselor (din cetățile fără ziduri) la proprietarii lor inițiali sau la moștenitorii acestora.

Cum se realizau toate acestea?

Când ne întoarcem să trasăm istoria acestor două practici civile din economia israelită, ne lovim de lipsa informațiilor. Scriitorul Croniclelor sugerează că sistemul anului sabatic a fost neglijat în general în Iuda, în perioada monarhiei (2 Cron. 36,21). Cam la 90 de ani după ce iudeii s-au întors din exilul babilonian, poporul, sub conducerea lui Neemia, a încheiat un legământ să restabilească anul sabatic (Neem. 10,31). Evident, reforma aceasta a rămas o parte permanentă a economiei.

În ultimii ani, studii făcute de specialiști au adus 10 dovezi pentru ciclul sabatic în perioada postexilică. Reprezentând anii respectivi pe un grafic, a fost determinată poziția fiecărui an sabatic pentru era celui de-al doilea templu. Astfel se poate stabili în prezent faptul că anii 457

î.e.n., 27 e.n. și 34 e.n. (din profeția celor 70 de săptămâni din Daniel 9,24-27) au fost ani sabatici (vezi William H. Shea, „Unity of Daniel”, *Symposium on Daniel* [Washington, D.C.: Biblical Research Institute, 1986], pag. 226, 252-255).

Pe de altă parte, în Biblie sau în afara Scripturilor, nu se raportează nici un exemplu concret de serbare a ciclului jubiliar. Atât sursele biblice, cât și cele nebiblice păstrează tăcerea asupra modului efectiv de practicare a acestei instituții civile pe care Dumnezeu a conceput-o pentru poporul Israel.

Folosirea greșită a ciclului jubiliar

Recunoaștem cu satisfacție că folosirea metaforică a instituției anului jubiliar – eliberarea și restaurarea (Lev. 25,10) – face din aceasta un simbol natural al venirii Domnului Hristos și al mării restabiliri a tuturor lucrurilor din robia păcatului (Fapte 3,20,21). Dar noi credem că este neînțelept ca membrii noștri să facă speculații cu privire la data încheierii tuturor lucrurilor prin aplicarea ciclului jubiliar și că această conduită induce în eroare. Această poziție are la bază următoarele motive, prezentate succint:

1. Ciclul sabatic și cel jubiliar erau instituții civile menite să reglementeze anumite aspecte ale vieții laice a națiunii. Ele nu erau părți integrante ale sistemului ritual de la sanctuar (așa cum erau sărbătorile de primăvară și cele de toamnă).

2. Întrucât nu există nici o relație a unui caz concret de serbare a unui an jubiliar, nu avem nici o bază reală de la care să putem calcula ciclurile jubiliare. Orice alegere a

unei date inițiale este pur arbitrară.

3. Nu se știe cu siguranță câți ani constituie un ciclu jubiliar. Informațiile biblice par să indice faptul că era un ciclu exact de 50 de ani, compus din cei 49 de ani din ciclul sabatic plus anul jubiliar (Lev. 25,8-10). În cazul acesta, ar fi fost necesar ca pământul să stea necultivat timp de doi ani succesivi, anul al patruzeci și nouălea (anul sabatic) și anul al cincizecilea (anul jubiliar) (vezi Lev. 25,4, 5,11). („Jubilee, Year of”, *International Standard Bible Encyclopedia*, rev. ed.)

Cu toate acestea, în cartea iudaică Jubileuri, scrisă către sfârșitul perioadei intertestamentale, un jubileu este alcătuit din doar 49 de ani. Autoritățile rabinice de mai târziu au păreri diferite cu privire la acest subiect: majoritatea consideră că jubileul acoperea un interval de 50 de ani; minoritatea optează pentru o perioadă de 49 de ani (vezi „Jubilee, Year of”, *The Interpreter's Dictionary of the Bible*). Desigur, aceasta creează incertitudine cu privire la precizia oricărui calcul.

Este evident că, pentru o perioadă lungă de timp, orice calcul bazat pe un ciclu de 49 de ani va fi decalat considerabil față de calculele în care se pornește de la un ciclu plin, de 50 de ani. Urmează deci că tocmai din cauza acestei nesiguranțe cu privire la modul de calculare a unui ciclu jubiliar folosirea lui ca un fel de „profeție” referitoare la timp este lipsită de valabilitate și reprezintă doar o speculație.

4. Nu există nici o dată inițială de la care să calculăm ciclurile jubiliare. Interesul față de calcularea acestor cicluri a dus la îndreptarea atenției spre datele despre care știm că au fost ani sabatici: 457 î.e.n., 27 e.n. și 34 e.n. În ultimii ani, unii au

presupus că anul sabatic 27 e.n. a fost și an jubiliar. De asemenea, s-a presupus că predica Domnului Isus din sinagoga din Nazaret (în care El a citit o parte din Isaia 61 – despre care, de asemenea se presupune că face aluzie la ciclul jubiliar) a fost rostită în anul 27 e.n. (*The Seventh-day Adventist Bible Commentary* spune că data mai probabilă este anul 29). Pe baza acestor presupuneri și a altora, s-a susținut că jubileul final al lumii va cădea în anul 1987.

Speculațiile cu privire la anii jubiliari s-au concentrat apoi asupra anului 1994 ca fiind al cincizecelea jubileu de la 457 î.e.n. Nici de data aceasta nu a existat nici cea mai mică dovadă că anul sabatic 457 î.e.n. a fost și an jubiliar. Iudeii, eliberați din robie de regele persan Cir în 537 î.e.n., se întorsese în Palestina cu 80 de ani mai devreme. Decretul lui Artaxerxe I, pe care Ezra l-a dus cu el în 457 î.e.n., nu avea nimic de a face cu aspecte legate de anul jubiliar: retrocedarea pământurilor la proprietari și la moștenitorii acestora și eliberarea robilor. El făcea precizări privind reorganizarea și acordarea unui grad de autonomie națiunii lui Israel sub suzeranitate persană.

Trebuie observat faptul următor: ca să încheie o serie de 50 de cicluri jubiliare (începând din 457 î.e.n.) în 1994, *persoana care face calculul trebuie să folosească în mod arbitrar cicluri de câte 49 de ani*. Dacă se folosesc cicluri de câte 50 de ani pe acest interval lung, data terminării lor este împinsă mai departe cu încă o jumătate de secol. Din nou vedem caracterul arbitrar și speculativ al calculelor bazate pe ciclurile jubiliare.

5. Nu există nici un mod de a stabili câte cicluri jubiliare (presupunând că le-am putea calcula) vor trece înainte de venirea Domnului. Este o decizie pur arbitrară aceea de a alege 50 de cicluri. Realitatea este că, în timpul de probă, ar putea să treacă oricâte cicluri jubiliare, dat fiind faptul că Biblia nu spune aproape nimic cu privire la acest subiect.

6. Nu există nici o dovadă biblică pentru a folosi *elementele privi-*

toare la timp ale anului sabatic și ale ciclului jubiliar pentru a stabili date ale împlinirii profețiilor. Aceste cicluri de timp care făceau parte din codul civil iudaic sunt cu totul diferite de profețiile apocaliptice legate de timp. De exemplu, profețiile din Apocalipsa privitoare la timp sunt foarte specifice. Nu există presupuneri. Lui Daniel i se spune că „sfînșii” vor ajunge sub dominația persecutoare a cornului mic „timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme” (Dan. 7,25). În Apocalipsa 12,6,14, Ioan explică acest simbol ca fiind o perioadă de 1260 de zile profetice, adică de 1260 de ani conform principiului an-zi (Num. 14,34; Ezech. 4,6).

O perioadă specifică de timp este acordată națiunii iudaice în perioada postexilică (70 de săptămâni profetice, sau 490 de ani, Dan. 9,24), în care urma să apară Mesia. Mai mult decât atât, lui Daniel i se spune că anul exact al apariției lui Mesia putea să fie calculat, și anume că până la el vor trece 69 de săptămâni (483 de ani) de la darea poruncii pentru restaurarea și zidirea Ierusalimului (vers. 25).

Exactitatea acestor profeții legate de timp stă în contrast cu speculațiile privitoare la ciclul jubiliar. Cele din urmă sunt lipsite de orice siguranță. Data de la care trebuie să înceapă măsurarea ciclurilor nu poate fi stabilită și nu putem cunoaște modul corect în care să le calculăm (49 sau 50 de ani). În realitate, fascinația de a face calcule referitoare la ciclurile jubiliare se dovedește a fi doar o altă formă de numerologie, o încercare zadarnică de a descoperi o semnificație ascunsă în numerele biblice.

7. În scrierile soarei White nu există nici o afirmație care să susțină calculele ce folosesc ciclurile jubiliare pentru stabilirea datei venirii Domnului Hristos. Într-adevăr, de două ori Ellen White face aluzie la această instituție (într-o exprimare asemănătoare) în legătură cu a doua venire a Domnului Hristos (*Early Writings*, pag. 34, 35, 285, 286). În timp ce descrie lansarea puternică a scenei revenirii Domnului Hristos pe această planetă, ea exclamă: „Atunci a început jubileul, când

pământul trebuie să se odihnească”. Nimic mai mult. Este evident faptul că Ellen White folosește acest termen ca pe o metaforă a eliberării și reșezării finale a tuturor lucrurilor, din robia păcatului, eveniment înăgurat de venirea în glorie a Domnului Hristos (cf. Fapte 3,20,21).

Sfatul oportun al lui Ellen White

Speculațiile cu privire la anii jubiliari, atât trecute, cât și actuale, se bazează pe presupunerea că biserica poate stabili data exactă a anumitor evenimente ale sfârșitului – inclusiv pe cea a revenirii Mântuitorului. Unii sunt nemulțumiți doar să creadă că „venirea Domnului este aproape”. În cazul unor creștini, fixarea unei date exacte pentru un eveniment pare să rezolve dilema de ordin intelectual într-un mod mai satisfăcător decât prin exercitarea credinței în făgăduința lui Dumnezeu.

Apel către biserică

Noi credem că Domnul Isus vine din nou și că El vine curând. Există dovezi abundente pentru acest adevăr în arena contemporană aflată în continuă schimbare. Speculațiile privind localizarea anului jubiliar distrag atenția celor curioși, dar, în realitate, ele nu mobilizează biserica în acțiune. Din contră, tendința este de a adopta atitudinea „să așteptăm și vom vedea”.

Astăzi, biserica stă în fața unei provocări uriașe în misiunea sa globală. Ea nu-și poate permite să fie abătută de la misiunea ei. Milioane de oameni nici măcar nu au auzit vreodată de Numele Domnului Hristos și cu atât mai puțin de adevărurile speciale accentuate în soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14. Având în vedere că există sute de grupuri de oameni la care trebuie să ajungem cu această solie, este necesar să ne regрупăm ca să răspundem chemării de a le împărtăși această credință.

Domnul vine. Fie ca El să vină și să-și găsească poporul nu angajat în speculații îndoielnice, ci împlinind activ ordinul, mandatul Său (Mat. 28,18-20).

Adventist Review, 7 octombrie 1999

Va reveni Domnul Hristos în anul 2000?

Aurel Pălășan

Va reveni Domnul Hristos în anul 2000? Unii adventiști de ziua a șaptea cred că da. Ei argumentează în felul următor: „Așa cum crearea pământului a durat șase zile, istoria omenirii va dura șase mii de ani. Așa cum după cele șase zile ale creației a urmat Sabatul, la fel va urma Sabatul de un mileniu, în ceruri, la sfârșitul celor șase mii de ani ai istoriei omenirii”. Aceștia înțeleg săptămâna creației ca fiind într-o relație de analogie cu cei șapte mii de ani dintre creațiune și recreațiune. Ei se referă la nume de adventiști de seamă, ca O. R. L. Crosier, Joseph Bates, James White, T. M. Preble, W. H. Little John, S. N. Haskell și J. N. Andrews, care au susținut în trecut acest punct de vedere.

Au avut pionierii dreptate? Ce motive autorizate au stat la baza acestei concluzii la care au ajuns ei? Cine le-a explicat faptul că istoria omenirii va dura numai șase mii de ani? Afirmatia aceasta nu se găsește în Biblie. Sfânta Scriptură nu spune nicăieri că săptămâna creațiunii cuprinde, în mod simbolic, întreaga istorie a omenirii. Săptămâna creațiunii face parte din istorie, nu din profeții. Săptămâna creațiunii vorbește despre ceea ce *a făcut*, nu despre ceea ce *urmează să facă* Domnul Hristos: Biblia păstrează tăcere asupra datei creațiunii, asupra datei celei de a doua veniri a Domnului Hristos, precum și asupra lungimii exacte a perioadei dintre cele două evenimente. Escatologia – învățătura despre evenimentele finale – se bazează pe profeții, și nu pe protologie – învățătura despre lucrurile de la început, cum este săptămâna creațiunii.

Unii înțeleg anii sabatici (Lev. 25,1-7) ca pe un simbol al mileniului care urmează. Așa cum după șase ani urma un an sabatic, la fel, după șase mii de ani de istorie, va urma un mileniu de liniște (Apoc. 20,1-7). Ciclu sabatic („șase ani să-ți semeni ogorul...”, dar anul al șaptelea să fie un Sabat, o vreme de odihnă pentru pământ”) a fost pragmatic, nu profetic. El avea drept scop binele țării și nu avea nimic de-a face cu escatologia. Fiecare al 50-lea an era un an jubiliar, un timp de eliberare. Poporul, ca și pământul, era eliberat (Lev. 25,8-55). Unii consideră acest an jubiliar un simbol al mileniului. „Anul jubiliar” care urmează va fi cumva Sabatul de

un mileniu? Nu există nici o dovadă biblică a faptului că anul jubiliar a avut vreodată însemnătate profetică.

Tipologia nu poate să fie fixată și decretată în mod arbitrar. Tipologia biblică se bazează întotdeauna pe o declarație a Sfintei Scripturi. Ea nu poate fi introdusă în Scriptură. Dacă nu există o declarație biblică referitoare la symbolism, acesta nu poate fi introdus prin „interpretare creativă”. Richard Davidson scrie următoarele: „Natura symbolismului biblic rămâne ambiguă, atâta timp cât în textul biblic este introdusă *a priori* o înțelegere a structurii sale conceptuale, în loc de a lăsa textul să dea la iveală aceste structuri pe baza unei analize exegetice atente” (Richard M. Davidson, *Typology in Scripture: A Study of Hermeneutical Types Structures*, Th. D. Dissertation, Andrews University Press, 1981, pag. 7). Dacă între anul sabatic, anii jubiliari, încadrarea istoriei într-o perioadă de șase mii de ani și mileniu nu se poate stabili o legătură biblică precisă, clară, în cazul acesta nu există o bază sigură pentru o asemenea ipoteză.

Unii au adus argumentul că, dacă pentru Domnul „o mie de ani sunt ca o zi” (Ps. 90,4; 2 Petru 3,7-8), atunci șase zile ale creațiunii reprezintă șase mii de ani de istorie. Dar acest raționament este greșit. Dacă aceste texte sunt folosite pentru a demonstra că istoria mântuirii durează șapte mii de ani, atunci se poate susține la fel de bine că fiecare zi din săptămâna creațiunii corespunde cu o mie de ani și că a fost nevoie de șase mii de ani pentru a fi adusă la îndeplinire crearea lumii noastre. Ambele argumente sunt eronate.

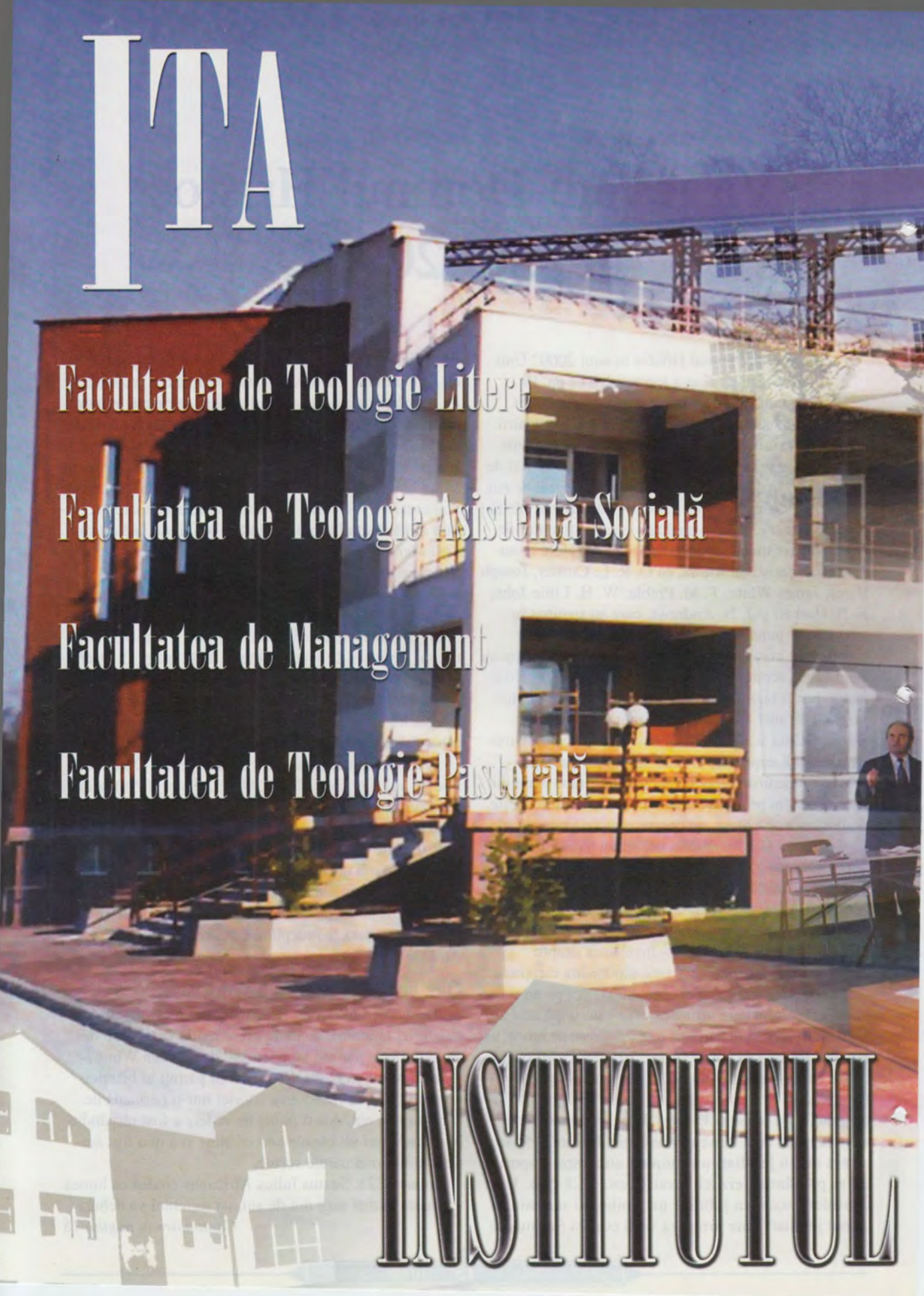
Cum au gândit părinții bisericii

Deci, dacă Biblia nu se pronunță în legătură cu durata istoriei omenirii, de unde avem teoria celor șase mii de ani? De la părinții bisericii sau de la Ellen White? Este adevărat că mulți dintre primii părinți ai bisericii au vorbit despre încadrarea istoriei într-o perioadă de șapte mii de ani. Acest punct de vedere a fost răspândit în primele trei secole ale erei creștine și a mai fost susținut și în următoarele secole.

În anul 221, Sextus Iulius Africanus credea că lumea va exista numai șase mii de ani, iar mileniul va debuta

Continuare în pagina 18

ITA

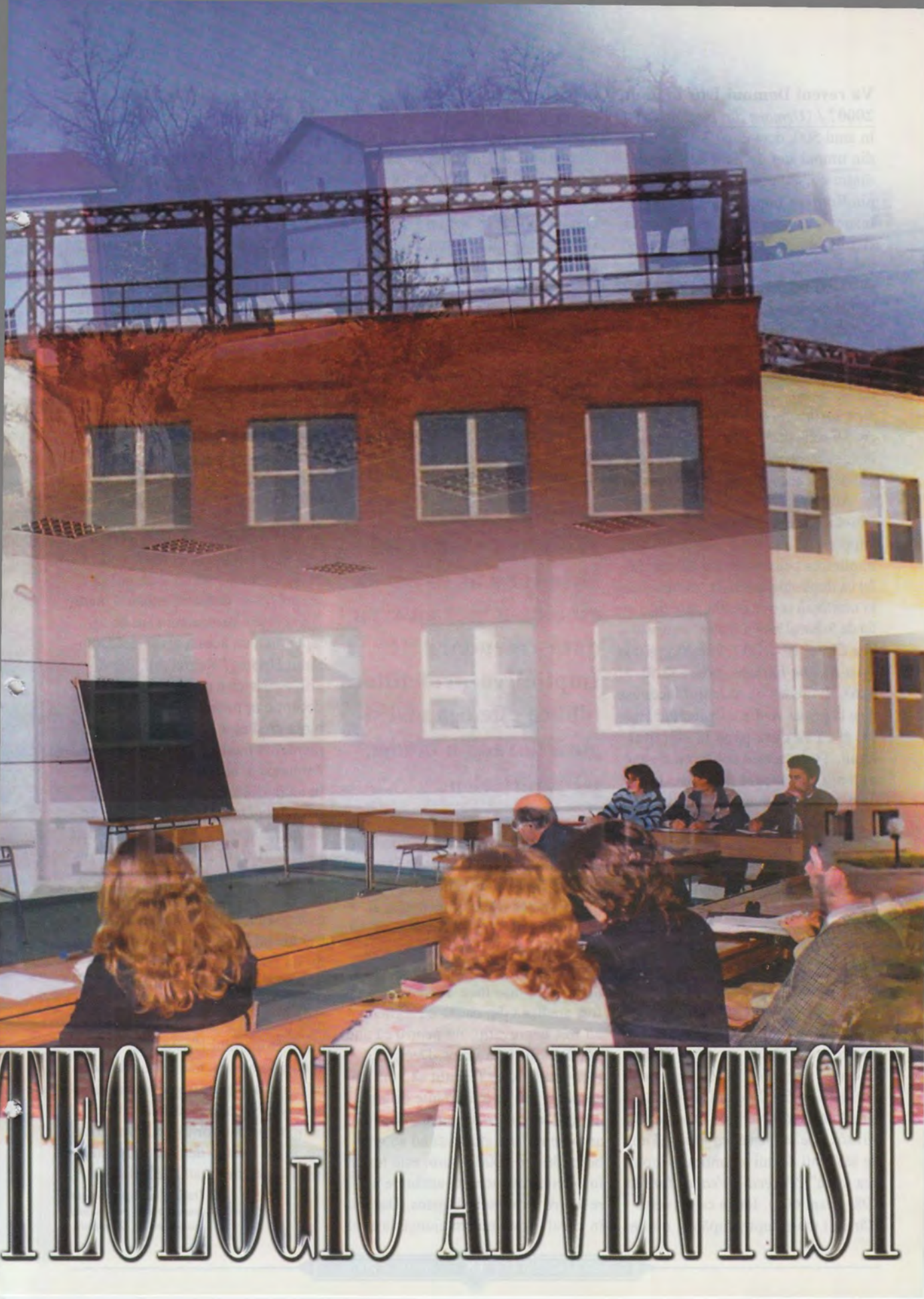
Facultatea de Teologie Litere

Facultatea de Teologie Asistență Socială

Facultatea de Management

Facultatea de Teologie Pastorală

INSTITUTUL

THEOLOGIC ADVENTIST

Va reveni Domnul Isus în anul 2000? / (Urmare din pagina 15)

în anul 500, deci după 279 de ani din timpul său. În anul 234, unul dintre contemporanii lui, Hippolyt din Roma, a numărat 5.738 de ani înapoi, până la creațiune, susținând că mileniul va începe după 262 de ani. Lactanțius (260-330), vorbind despre timpul din urmă, a afirmat următoarele: „Eu am arătat deja că, o dată ce se vor împlini cei șase mii de ani, trebuie să intervină această schimbare și că ultima zi a sfârșitului se apropie” (Lactanțius, *The Divine Institutes*, 7.25, ANF, 7: 220). Acești trei părinți ai bisericii au ajuns la concluzia că aproape toți cei șase mii de ani trecuseră până în timpul lor.

Augustin (Aurelius Augustinus, 354-430), teolog, filozof și episcop de Hippona, dimpotrivă, a spus: „După împlinirea celor șase mii de ani, la fel ca după cele șase zile, va trebui ca, în următorii o mie de ani, să existe un fel de Sabat al zilei a șaptea” (Augustin, *The City of God*, 20.7, *The Nicene and Post-Nicene Fathers*, prima serie, 2: 426). El credea că mileniul începuse deja la prima venire a Domnului Hristos și că va dura până la sfârșitul lumii. Toate aceste concepții despre mileniu se bazează pe echivalarea unei zile din săptămâna creațiunii cu o perioadă de o mie de ani. Faptul că părinții bisericii nu au ajuns la un numitor comun privind data începerii celui de-al șaptelea mileniu dovedește că nu erau siguri cu privire la data creațiunii.

Ellen White și cei șase mii de ani

Dacă unii adventiști de astăzi așteaptă ca Domnul Hristos să vină în anul 2000, probabil ei se întemeiază pe declarații făcute de Ellen White. În cartea *Tragedia Veacurilor*, ea vorbește de 6000 de ani. În legătură cu zilele când revenirea Domnului Hristos este iminentă, ea scrie: „Timp de șase mii de ani a continuat lupta cea mare” (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1981, pag. 602). Iar în ce privește sfârșitul marii lupte după cei o mie

de ani, ea conchide: „Lucrarea de nimicire a lui Satana s-a sfârșit pentru totdeauna. Timp de șase mii de ani el și-a făcut voia, umplând pământul de vai și producând durere în tot universul. Toată creațiunea a gemut și s-a chinuit în durere. Acum faptele lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna libere de prezența și de ispitirile lui” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1981, pag. 617).

Ce facem cu aceste afirmații? În primul rând, trebuie să observăm faptul că anul 2000 nu este menționat în ele. Este vorba doar de o perioadă de timp de 6000 de ani, pentru care nu se aduce nici o dovadă biblică. Sora White nu s-a gândit la o dată anume. Aceasta se vede și din faptul că ea repetă avertizarea de a

**Credința noastră în
revenirea Domnului
Hristos nu ar trebui să
aibă de-a face cu vreo
dată calendaristică.
Împlinirea profețiilor
biblice este cea mai si-
gură dovadă a iminen-
ței venirii Sale.**

ne feri să fixăm o dată pentru a doua venire a lui Isus. Cu puțin timp după anul 1844, ea a mai spus că Domnul Hristos ar fi putut veni până atunci, dacă urmașii Săi credincioși ar fi fost pregătiți. Nu se afirmă niciodată că El nu a putut să vină pentru că istoria de șase mii de ani a omenirii nu se împlinise încă. Revenirea Sa a fost amân timeră din cauză că oamenii au fost nepregătiți, nu pentru că anul 2000 era încă în viitor. Deci, El, Domnul Isus, ar fi putut să vină cu aproape 150 de ani înainte de anul 2000! Desigur, s-ar putea aduce și argumentul că, atunci când se vorbește despre 6000 de ani, este luată în calcul toată această amân timeră a revenirii Domnului Hristos. Dar nici în cazul acesta nu am ajunge la anul

2000 ca an al celei de-a doua Sa veniri, pentru că nimeni nu știe când au început cei șase mii de ani.

Ultima perioadă de timp profetizată în Biblie s-a încheiat exact în anul 1844 (Dan. 8,14). Ellen White scrie: „Punctul nostru de vedere a fost întotdeauna acela că trebuie să așteptăm și să veghem, fără a stabili o dată între încheierea perioadelor profetice în anul 1844 și timpul revenirii Domnului Hristos” (*Isus vine curând*, pag. 27). În legătură cu venirea Sa, Domnul Hristos a spus: „Căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Mat. 24,44; Luca 12,40). De aceea venirea Sa este iminentă și ne găsim într-o continuă stare de urgență, care întrece orice fixare a vreunei date.

O dezamăgire în anul 2000?

Ce se va întâmpla dacă anul 2000 va trece fără ca Domnul să revină? S-ar putea să existe o mare dezamăgire pentru cei care au așteptat în anul acesta revenirea Domnului Hristos? Regretabil, dar lucrul acesta este posibil; iar această decepție ar putea să determine slăbirea credinței multora sau chiar pierderea totală a încrederii lor în Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat în anul 1844. Credința noastră în revenirea Domnului Hristos nu ar trebui să aibă de-a face cu vreo dată calendaristică. Împlinirea profețiilor biblice și a doua venire nu pot fi despărțite una de alta. Aceasta este cea mai sigură dovadă. Noi trebuie să fim un popor al profeției, nu un popor al speculațiilor!

Dacă privim starea lumii, găsim suficiente dovezi concludente ale împlinirii profețiilor și ale iminentei revenirii a Domnului Hristos. De aceea, este important ca, mai presus de toate, să fim convinși de urgența și siguranța revenirii Sale. Acesta ar trebui să fie motivul tuturor așteptărilor noastre, și nu fixarea de date și speculațiile cu privire la anul 2000.

Traducere și prelucrare
Aurel Pădășan, pastor pensionar,
locuiește în Germania.

Ce face ca un prieten să fie agreabil

René Evans

Katie și David se jucau la Maddie și Zack acasă. Mamei îi plăcea atunci când copiii ei se jucau cu cei ai familiei Johnston, deoarece Katie și Maddie erau în aceeași clasă, iar frații lor mai mici aveau aceeași vârstă. De obicei, fetele se jucau jocuri de-ale fetelor, iar băieții, jocuri de-ale băieților, în timp ce mamele vorbeau de-ale lor.

Astăzi însă toți copiii au vrut să se joace împreună. S-au înțeles toți să joace un joc pentru care aveau nevoie de masă și, în timp ce Maddie împărțea piesele, Katie a citit instrucțiunile. Dar, de îndată ce fiecare a avut lucrurile pregătite, băieții s-au decis că vor să joace altceva.

„Ce-ar fi să-l jucăm pe acesta?” a întrebat dna Johnston, arătându-le un joc pe care tocmai îl scosese din dulapul cu jucării.

„Da!” a exclamat Zack. „Este un joc grozav. Hai să-l jucăm, David!”

„A, da”, a încuviințat Katie după ce a văzut cutia. „Noi l-am jucat pe acela la școală.” Și a renunțat și ea la jocul pe care tocmai îl pregătiseră.

„David și Katie”, le-a amintit mama, „vreau să strângeți mai întâi piesele de la jocul pe care l-ați pregătit și numai după aceea să scoateți altceva.”

„Le adun eu”, s-a oferit Maddie. „Haide, pregătiți jocul celălalt.”

Un zâmbet larg s-a întins pe fața lui David. „Mulțumesc, Maddie!” a spus el și a plecat sărind, să se joace la masa din bucătărie.

„Te ajut eu”, s-a oferit Katie.

Cele două fete au lucrat repede și în curând li s-au alăturat celorlalți la masă. Mamele auzeau râsetele lor, de după colț, din bucătărie. Apoi o voce a devenit supărată.

„Hei, este rândul meu”, a protestat Katie.

„Rândul tău a fost chiar adineauri”, a obiectat David.

„Ba nu, nu a fost rândul meu”, s-a opus Katie.

„Poftim, e rândul-tău”, a oferit Zack. Și, cu aceasta, râsul a reînceput.

Nu după mult timp, prietenii au obosit de

jocul acesta și s-au întors la mamele lor.

„Ne este foame”, a spus Zack. „Putem să luăm o gustare?”

„Sigur că da”, a încuviințat dna Johnston. „Am mere, struguri și banane.”

„Eu vreau o banană”, a spus Zack repede.

„Și eu”, a intervenit David.

„Și eu”, au spus Katie și Maddie în același timp.

„Hmmm. Este o problemă”, a spus dna Johnston. „Am numai trei banane. Cred că pot să le tai...”

„Foarte bine”, a acceptat Katie, înainte ca dna Johnston să poată să termine fraza. „Eu pot să mănânc struguri.”

După câțva timp, a sosit momentul plecării. „V-ați simțit bine?” a întrebat mama pe drum spre casă.

„Da, mie îmi place să mă joc cu Zack”, a spus David. „El nu mă împinge și așteaptă până când îi vine rândul.”

„Iar Maddie adună piesele și le pune la locul lor”, a adăugat Katie. „Nu trebuie să fac eu singură toată treaba.”

„Eu cred că Maddie și Zack mărturisesc chiar acum că le place să aibă prieteni care spun „mulțumesc” și care sunt dispuși să schimbe jocul pe care l-au ales cu altul”, a spus mama. „A fi bun face parte din a fi prieten.”

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

- Citiți o istorisire biblică despre cineva față de care Domnul Isus a manifestat bunătate. O găsiți în Luca 19,1-10. Cum era tratat omul acesta de obicei? Cum și-a arătat Domnul Isus bunătatea față de el?

- Roagă-i pe adulții din familia ta să-ți povestească o întâmplare în care cineva a ales să fie bun cu ei. Cum s-au simțit atunci?

- Cu ajutorul membrilor din familia ta, alcătuieste o listă cu acele situații în care ar putea să fie greu să manifesti bunătate față de prietenii tăi. Ce poți face ca să alegi să fii bun cu ei în aceste ocazii?

- Scrie fiecare răspuns de la ultima întrebare pe un bilețel de hârtie. Folosește creioane colorate, carioci sau ce ai la dispoziție ca să înfrumusețezi aceste bilețele. Lipește-le pe oglinda din baie, ca să le vezi în fiecare zi.

- Atunci când te rogi, cere-I Domnului Isus să te ajute să manifesti iubirea Sa față de prietenii tăi, prin alegerea de a fi bun cu ei.

De ce plâng mestecenii?

Florentina Roman

Priveam, într-o zi, mestecănu din fața ferestrei, căutând să descopăr vreun semn că primăvara este aproape. Spre surprinderea mea, ceea ce am descoperit au fost lacrimi care curgeau din multe părți ale copacului. Am rămas uimită și mă întrebam dacă așa ceva trebuie să se întâmple când vine primăvara. Nu știam prea multe despre mestecenii, pentru că locurile copilăriei mele n-au fost lângă păduri. L-am întrebat pe soțul meu, știind că el cunoaște multe lucruri despre copaci: „De ce plâng mestecenii?” N-a știut ce să-mi spună și întrebarea mea a rămas fără răspuns. În mod firesc, copacul ar fi trebuit să plângă atunci când cineva tăia ramuri din el.

Dar nimeni nu tăia ramurile acestui mestecănu, crescut până la fereastra etajului trei. Enigma a fost dezlegată peste câteva zile, când, privind același mestecănu, am văzut câteva ciori, cu ciocuri puternice, care rupeau ramuri subțiri, probabil pentru a-și face cuib. Copacul, rănit astfel, plângea ca un om. Privind această scenă, mi-a venit în minte un alt tablou, de data acesta al oamenilor care plâng. Privești fața lor și poate că ceea ce vezi este o față zămbitoare, un chip vesel. Dar, în tăcere, ca și acest mestecănu, oamenii plâng în sufletul lor, uneori neștiut de nimeni, alături pe umărul vreunui prieten.

Dușmanul tuturor oamenilor rănește cumplit, fără milă, smulge ucigaș mlădițele tinere sădite în suflet de Dumnezeu: bucuria, dragostea, pacea, iertarea. Plâng părinți loviți în inimă de cruzimea copiilor lor; plâng copii părăsiți în spitale, pe străzi, la orfelinate; plâng soții care au fost părăsiți pentru că soțul s-a îndrăgostit de altcineva; plâng soți pentru că soțiile lor părăsesc lumea aceasta, căminul și pe copiii lor.

Adam și Eva, după ce au fost alungați din Eden, au plâns pentru prima frunză care a căzut și care le amintea de păcatul lor, pentru copiii lor care au continuat păcatul. De atunci încolo, și azi mai mult decât ori-

când, oamenii plâng. Isus Hristos, Domnul, a plâns pentru noi, oameni robiți de păcat, care suferim pentru păcatul nostru. Uneori, plânsul nostru este fără lacrimi; cu toate acestea, durerea și suferința întrec orice limită.

Este vreo ființă umană care să nu fi trecut prin această stare? Fie că Îl iubești pe Dumnezeu, fie că alegi să mergi pe altă cale, trebuie să plătești tribut acestui crud vrăjmaș și stăpân al acestei lumi. M-am gândit mult de ce acele ciori și-au ales și au rupt ramuri pentru cuibul lor, din mestecănu. Cred că datorită ușurinței cu care se pot desprinde, mestecănu fiind un lemn slab. Și noi

suntem slabi, atât de slabi, slăbănogiți de atâtea mii de ani de păcat, încât cu ușurință suntem răniți de cel rău. Roadele Duhului: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare... sunt sădite în noi de Dumnezeu. Dar cât de ușor sunt smulse aceste gingașe mlădițe din inima noastră! Și nu numai că suntem jefuiți de bogăția aceasta cerească, dar suntem și răniți dureros. Și numai puterea lui Dumnezeu poate vindeca un suflet rănit. Până la sfârșitul acestui pământ, durerea și gemetele se vor înmulți și, o dată cu ele, și lacrimile oamenilor. Fie că stăm deoparte, fie că vom răspunde chemării Domnului, sufletul nostru va plânge atâtea vreme cât vom mai trăi pe acest pământ.

Dar, la încheierea finală a istoriei pământului, vor fi două categorii de oameni. Din prima fac parte cei care Îl refuză pe Dumnezeu și care vor trăi cea mai grozavă stare de plâns. Isus Hristos Însuși spune că aceștia „vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Mat. 8,12). A doua categorie de oameni va fi a celor care au ales să slujească Dumnezeului Celui viu și care nu vor mai plânge niciodată, pentru că Domnul „va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apoc. 21,4). Și plânsul nu va mai fi. Ce nădejde fericită! Ce vom alege azi? Chiar dacă, aici, pe pământ, va trebui să trecem prin valea umbrei morții, alegerea noastră să fie de partea Domnului.

Florentina Roman locuiește la Râșnov, Brașov.

Sacrificiul meu și sacrificiul Lui

Cine a sacrificat cu adevărat?

Nicolae Dan

Totuși El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelele noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărâdele, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați. (Is. 53,4.5.10.12)

Dacă studiez viața bărbaților și femeilor care L-au iubit pe Domnul, începând de la Genesa încoace, nicăieri nu găsesc ideea că s-ar fi sacrificat cineva pentru Dumnezeu.

Dacă citesc despre Noe, dincolo de aprecierea destul de laconică:

„Noe era un om neprihănit [drept, conform legii, normal] și fără pată... Noe umbla cu Dumnezeu” (Gen. 6,9), acest erou al credinței nu a fost laudat în nici un fel și faptul că a fost salvat cu arca lui este descris ca un act de milă din partea lui Dumnezeu. Scriptura ne spune: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: 'Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut'. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului” (Gen. 6,6.7). Dacă Noe ar fi contemporan cu noi, poate că l-aș compătimi pentru „sacrificiile” înțelepte sau neînțelepte pe care le-ar face pentru a-și clădi castelul de nisip. Poate că atunci, pe vremea lui Noe, mulți au spus că el și-a pierdut mintea, că, în loc să-și clădească viitorul familiei, se ocupă cu potopul – cu lucruri absurde –, că, în loc să-și dea copiii la școli și universități, ca toți oamenii de bine ai vremii, el îi ține ignoranți, pe lângă el, să se

îmbete toți cu apă rece. Nu e exclus ca, uneori, chiar și copiii lui să se fi întrebat dacă a meritat „sacrificiul”.

Însă de un lucru putem fi absolut siguri, și anume, în ziua în care ploaia a început să cadă și a venit puhoiul, au uitat de toate „sacrificiile” făcute și, dintr-o dată, ceea ce părea că au dat, că au „sacrificat”, a fost văzut ca fiind un dar, ceva ce de fapt au primit înapoi, infinit mai mult. Valorile și scopurile eterne au devenit reale, singura realitate ce a rămas în urma puhoiului, în timp ce toate cele pământești, palpabile, fala și mândria contemporanilor, s-a dovedit că au fost egale cu zero.

Moise nu a fost laudat pentru că a plecat din Egipt și a ales pustia și ciobănia în locul tronului. Nicăieri nu găsim scris că Moise ar fi „sacrificat” ceva, atunci când a preferat Împărăția lui Dumnezeu, și nu sclipirea de o clipă a Egiptului. „Prin credință Moise, când s-a făcut

De unde a venit ideea că noi sacrificăm pen- tru Domnul?

mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogă-

ție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11,24-26).

Îi putem lua la fel pe toți eroii credinței și vom descoperi că Biblia nu spune că ei au „sacrificat”. Din contră, se pare că Biblia se întrece în a descoperi acele câteva greșeli ale eroilor credinței, în loc să-i laude pentru că s-ar fi „sacrificat” pentru Dumnezeu. Ilie a exprimat gândul deprimării și al dezamăgirii că, în loc de a fi tratat normal, dacă nu într-o manieră specială, Domnul îngăduie să fie alungat... Și ar fi așteptat ca, în depresia lui, să fie mângâiat de Domnul cu un pic de apreciere, dacă nu chiar laudă, pentru „sacrificiul” lui singular. În schimb, Domnul îl „mângâie” cu vestea că mai are 7.000 ca el, oameni care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Este ca atunci când, împărtaşind suferința mea cu cineva: „Mă doare cumplit genunchiul”, sunt mângâiat cu: „Ei, fii serios, toată lumea are dureri din acestea; și pe mine mă doare”.

Atunci, de unde a venit ideea că noi sacrificăm pen-

tru Domnul? Dacă Noe și băieții lui, care și-au „jertfit” cei mai frumoși 120 de ani pentru lucrare, au fost salvați din mila lui Dumnezeu; dacă Moise nu a „sacrificat”, ci pur și simplu a făcut o alegere bună, preferând strălucirea veșniciei în locul sclipirii clipei; dacă Ilie a fost „mângâiat” cu vestea că mai sunt 7.000 ca el, să nu facă o tragedie din „sacrificiul” lui; dacă așa stau lucrurile, ce pot să spun eu? Prin ce aș putea să mă compar ca „sacrificiu” cu acești giganți ai credinței?

Se pare că în Biblie este ca și cu premiul Nobel. Nimeni nu e încurajat să creadă că primește premiul Nobel pentru că este cel mai normal și mai sănătos om, pentru că are o inteligență medie și știe cam tot ce ar trebui să știe un om mediu ca să supraviețuiască. Pe scurt, premiul Nobel nu se primește pentru că persoana este ceea ce ar trebui să fie. Tot așa, nu s-a considerat că eroii credinței au „sacrificat” pentru Domnul, ci mai degrabă că ei au fost oameni normali, cu judecată sănătoasă, care au știut să aleagă „partea cea bună” care nu se va lua. Au făcut o afacere bună, chiar dacă, momentan, aceasta a însemnat și durere. Au fost oameni normali, neprihăniți, dreți (conform standardului Adam – om creat la început). Așa ar trebui să fim noi, oamenii, creștinii, adventiștii.

Vorbind despre noi, putem spune cu adevărat că „sacrificăm”? Ce anume am sacrificat pentru Isus? Isus a sacrificat. „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași...” (Is. 53,10). *Își va da viața ca jertfă pentru păcat.* El a sacrificat Viața. Isus avea viața neîmprumutată, originală. El era viața, și viața pe care a dat-o era a Lui. A dat-o, cu riscul pierderii veșnice. Apoi, a dat mult mai mult. Noi suntem prea limitați, ne spune Scriptura, ca să putem cuprinde semnificația și dimensiunea sacrificiului Său. El a dat, într-un fel, o bună parte din capacitatea de a fi in-

finiț și de a nu fi circumscris unui corp. Dumnezeu nu ne îngăduie să-I facem un chip, o înfățișare, să-L restrângem la ceva anume, pentru că El este de necuprins. Isus a coborât și a luat chip de om, a rămas cu un chip de om și va rămâne așa, de bunăvoie, circumscris unui chip. Este greu să începem să înțelegem ce a însemnat acest sacrificiu. Din iubire, El a renunțat la infinitatea Sa de Dumnezeu, ca să îmbrățișeze finitatea unui chip asemenea celui al fraților Săi, făcându-Se asemenea nouă, lucrarea mînilor Lui. Sacrificiul Lui a însemnat să dea lucruri care erau indubitabile ale Sale, neîmprumutate. El le-a dat de bunăvoie, pentru că așa este El. Iubirea nu a putut face altfel.

Noi ce putem da, atunci când „sacrificăm”, așa încât ceea ce oferim să nu fie al Lui?

Viața este de la El, recoltele sunt de la El, comorile pământului sunt de la El, talentele, de la El, dibăcia în meserie, de la El, iscusința în afaceri, de la El, banii, de la El, totul este de la El și prin El. „Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Rom. 11,36). „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El” (Col. 1,16).

După ce facem tot ce trebuie făcut, după ce răspundem chemărilor lui Dumnezeu, după ce dăm tot ce e de dat, după ce renunțăm la tot ce trebuie renunțat, la fel ca Noe, ca Moise, ca Ilie sau ca Iosif, trebuie să fim conștienți că nu suntem decât normali, că am intrat în normalitate. „Cine dintre voi, dacă are un rob, care ară sau paște oile, îi va zice, când vine de la câmp: 'Vino îndată și șezi la masă'? Nu-i va zice mai degrabă: 'Gătește-mi să mănânc, încinge-te și slujește-mi până voi mânca și voi bea eu; după aceea, vei mânca și vei bea și tu'? Va rămâne el îndatorat față de robul acela, pentru că robul a făcut ce-i fusese poruncit? *Nu cred.* Tot așa și voi, după ce veți face tot

ce vi s-a poruncit, să ziceți: 'Suntem niște robi netrebnici; *am făcut ce eram dator să facem*' (Luca 17,7-10).

Ai renunțat la muzică, la cariera de violonist sau de pianist? Amintește-ți că, după ce se pomește puhoiul, muzica nu-i va ajuta cu nimic pe cei de-afară. Pe arcă, te vei felicita că ai făcut-o, pentru că în veșnicie vei putea învăța la perfecție să cânti la 100 de instrumente, dacă vei vrea.

Ai renunțat la studii și ai pierdut o carieră, pentru că nu te-ai dus la examenul acela care a căzut în Sabat? Sau ai pierdut cariera și un trai mai „ușor” pentru că părinții au considerat că școala te va duce la îndepărtarea de Dumnezeu (și de câte ori i-ai învinuit amarnic pentru că au fost prea înguști și extremiști!)? Amintește-ți că puhoiul de pe vremea lui Noe i-a dus și pe analfabeți, și pe cei școliți, și pe ultradocti deopotrivă, toate școlile făcute au însemnat apă de ploaie, nu au valorat nici cât o ceapă degerată în fața potopului.

Dacă nu te-ai căsătorit la timp pentru că Îl iubeai pe Domnul și ai lucrat pentru El, adu-ți aminte că, la potop, n-a mai contat dacă erai căsătorit și împlinit familial sau erai necăsătorit și trecut de vârstă.

Ai renunțat să fii ca și ceilalți, nu ai investit timpul și energia în construirea unor case mărețe și, uneori, copiii ți-au reproșat lucrul acesta? Nu fii dezamăgit; chiar prin aceasta le-ai lăsat un testament mai valoros decât o mie de case. În veșnicie, treizeci de ani petrecuți în apartamentul acela cu doar două camere sau în locuința aceea cu o singură cameră și o bucatărie, când erai o familie de șase persoane, nu vor însemna nimic, dar testamentul pe care l-ai lăsat poate că va însemna totul.

Ai „renunțat” la serviciul confortabil pentru Sabat? Nu regreta; în veșnicie, toți te vor felicita pentru că ai făcut afacerea veacurilor.

Prin această perspectivă a puhoiului care vine, și suferința personală, pe care adeseori o

(Continuare în pagina 27)

„Dar cea mai mare... este dragostea”

Această învățătură fundamentală a Evangheliei era un nonsens pentru păgâni. Cum gândim noi, astăzi?

Russell Argent

Dumnezeu este dragoste” constituie esența creștinismului. Iată Evanghelia în miniatură. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu... că a dat...” (Ioan 3,16).

Și totuși, acest punct de vedere, așa de familiar pentru noi, era revoluționar în lumea antică. Nici un zeu păgân nu era considerat iubitor. Imaginați-vă că Zeus sau Jupiter, Vishnu sau Alah ar fi fost dragoste. Este de neconceput.

Chiar și „Platon ar fi dat din cap încurcat când ar fi auzit declarația ‘Dumnezeu este iubire’. Din punct de vedere al concepției sale, o asemenea afirmație ar fi fost un nonsens absolut”.¹

Această credință într-un Dumnezeu iubitor ori „este un nonsens, ca să nu zicem o amăgire sentimentală, ori este de departe cea mai emoționantă declarație despre Dumnezeu care poate fi găsită în Biblie sau în orice altă scriere din lume”.²

Dar este ea adevărată? Putem să știm dacă Dumnezeu este iubire?

Crucea spune totul

Convingerea se naște atunci când stăm în fața crucii. Pentru că „crucea ne arată ce a însemnat iubirea. Acolo, Fiul fără păcat al lui Dumnezeu Și-a dat viața Sa desăvârșită pentru cei păcătoși. Aceasta nu este o iubire pe care atractivitatea oamenilor a atras-o din partea lui Dumnezeu; este expresia naturii Sale fundamentale. Pentru El este natural să iubească, pentru că El este dragoste”.³

Încercând să împărtășească această înțelegere nouă cu privire la un Dumnezeu care a iubit și a dat, primii creștini au creat cuvântul grecesc *agape*. „Agape” se înțelege mai clar dacă este pus în contrast cu un alt cuvânt grecesc, mai larg folosit – *eros*.

Eros, deși este un cuvânt admirabil, nu se găsește în Noul Testament. Cuvântul se referă la iubirea romantică sau pasionată și la iubirea pentru cei buni. Un învățat o definește ca „iubirea față de cei care merită...”

iubirea care dorește să posede, să stăpânească”.⁴

Pe de altă parte, *agape* are exact sensul opus. Ea este „o iubire oferită indiferent de merit și care caută să dea”.⁵

Cuvântul acesta ne ajută să înțelegem iubirea lui Dumnezeu – așa de cuprinzătoare și de adâncă, încât El „a dat pe singurul Lui Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). „Căci, pe când eram noi fără putere”, spune Pavel, „Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefacătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5,6-8).

În acest pasaj sunt folosiți termeni ca *fără putere, nelegiuiți, păcătoși* – chiar *vrăjmași* (vers. 10). Minunea iubirii Domnului Hristos constă în faptul că El nu doar a tolerat astfel de oameni. El a

murit pentru ei.

„Cât de minunată, cât de glorioasă este Evanghelia și ce apărare sigură ne oferă ea!” scrie Charles Hodge.

„Cei care sunt în Hristos Isus au parte de atâta siguranță câtă pot să le ofere meritele, puterea și mijlocirea Domnului Hristos. Ei sunt înconjurați cu îndurare. Sunt cuprinși în brațele iubirii veșnice.”⁶

Împotriva înclinației firești

Oamenii „buni”, religioși din Palestina au fost șocați de această solie. Unii rabini îi învățau pe oameni că Dumnezeu îi iubește pe cei neprihăniți și îi detestă pe cei păcătoși. Ei le spuneau elevilor: „Nimeni să nu se împrietenească vreodată cu un nelegiuit, nici măcar cu scopul de a-l aduce aproape de Tora”.⁷

Păgânii sofisticati preferau o politică a interesului egoist iluminat. „Cheamă-ți prietenul la masă, dar pe vrăjmașul tău lasă-l singur”, a scris Hesiod. „Fii prieten cu cel prietenos și vizitează-l pe cel care te vizitează. Dă-i unuia care dă și el, dar nu-i da unuia care nu dă.”⁸

Multora din zilele noastre li se pare că această metodă dovedește o judecată sănătoasă. Căutând să ajungă

Ce ar fi gândit Platon despre cruce?

mai sus, oamenii se dau bine pe lângă cei puternici, care pot să-i ajute, și îi evită pe cei slabi, care nu o pot face. Dacă unei persoane îi place de ei sau dacă le face rău, ei restituie cu dobândă emoția respectivă. Am citit undeva sfatul acesta: „Nu te înfuria, răzbună-te”.

Metoda Domnului Hristos a fost diferită

Domnul Hristos i-a învățat pe oameni un alt mod de viață, revoluționar atunci, ca și acum. „Ați auzit că s-a zis: 'Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău'. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Mat. 5,43.44).

Dumnezeu trimite ploaia și lumina soarelui atât celor buni, cât și celor răi; creștinii trebuie să iubească așa cum iubește El, adică imparțial.

Nu este ușor de făcut astfel. Ura, în felul ei, poate să fie ceva foarte plăcut. Byron spunea:

„Ura este de departe plăcerea cea mai durabilă;

Oamenii se grăbesc atunci când iubesc, dar, când detestă, o fac pe îndelete”⁹.

Apostolul Pavel a spus însă că „toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: 'Să iubești'” (Gal. 5,14).

„Creștinii nu sunt chemați la un mod de viață în care se află perma-

nent legați de un set de porunci”, pe care se luptă să le respecte. „Ei... se bizuie pe harul lui Dumnezeu, care le îngăduie să trăiască în libertate.”¹⁰

Dragostea lui Hristos îi constrânge (vezi 2 Cor. 5,14) pe creștini să manifeste un interes iubitor pentru alții. Captivați de iubirea nemotivată a Domnului lor, ei nu au altceva de ales decât ca, la rândul lor, să-L iubească pe El și să-i iubească pe alții.

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții”, scria Pavel (vezi Rom. 13,8). Iubirea este singura datorie pe care trebuie să o aibă un creștin, o datorie pe care nu reușește niciodată să o plătească.

runcește să iubească. Tot ce s-ar realiza astfel ar fi un grup de ipocriți care afișează un zâmbet de plastic, în timp ce îi manipulează pe cei susceptibili potrivit scopurilor lor.

Acești critici înțeleg greșit natura iubirii creștine. Vederile lor sunt influențate adesea de telenovele și de comedii. Agape (iubirea creștină) este îndelung răbdătoare pentru că se bazează pe o temelie mai sigură decât pasiunea și emoția. Această temelie solidă este iubirea „în sensul de responsabilitate, atenție, respect, cunoaștere a unei alte ființe omenești, dorința de a-i face viața mai bună. Despre o astfel de iubire vorbește

Metoda aceasta dă rezultate?

Dar este realist accentul acesta pus asupra iubirii? Sau este doar o iluzie, atunci când privim în lumina rece a locului de muncă sau când avem de-a face cu nenumărații oameni, având o personalitate extrem de diversă, pe care îi întâlnim în viață? Pentru o lume care nu crede în motive altruiste, iubirea creștină este doar un miraj înșorit, care le dă celor naivi posibilitatea să evite realitatea. Cei care îi critică pe creștini spun că nimeni nu poate iubi pentru că i se po-

Biblia atunci când spune: să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”.¹¹

Domnul Hristos a fost realist. El nu-și făcea iluzii cu privire la oameni. El le înțelegea nevoile în mod instinctiv și răspundea potrivit cu personalitatea fiecăruia dintre ei, așa încât Ioan a putut scrie: „Și n-avea trebuință să-l facă cineva mărturisiri despre nici un om, pentru că El însuși știa ce este în om” (Ioan 2,25). Domnul îl cunoștea pe Irod, pe care l-a numit „vulpe”, și îi cunoștea pe cei „plini de jefuire și de răutate”. „Fățarnicii”, cărora le lipseau iubirea și compasiunea, nu L-au indus în eroare; El i-a numit „morminte văruite”. Unora dintre farisei, El le-a spus în față: „Voi aveți de tată pe diavolul” (Luca 13,32; 11,39; Mat. 23,37; Ioan 8,44).

Domnul Hristos îi cunoaște de asemenea pe urmașii Săi, care sunt conduși de iubire. Firea omenească iese uneori în cale și ei fac greșeli, dar direcția continuă a vieții lor arată ce intenție au. Deosebirea dintre adevărat și fals se vede în îndelungata dușmănie dintre iezuiți și janseniști. Potrivit celor spuse de Voltaire, ei „s-au certat timp de un secol ca să arate care partid îl iubea pe Dumnezeu mai bine și care îl hărțuia și îl chinuia mai tare pe celălalt”.¹²

Iubirea este esența vieții creștine. „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4,16).

Creștinii nu încep să iubească pentru că întâmplător se găsesc în locul potrivit, printre oameni deosebit de agreabili; ci pentru că, într-o anumită măsură, viziunea Golgotei le-a schimbat viața și ei înșiși sunt mai agreabili.

„Priviți... cum se iubesc unii pe alții”, spuneau păgânii când îi vedeau pe primii creștini. Această iubire s-a revărsat către cei din localitățile lor, i-a trezit curiozitatea cezarului aflat

pe tron și a transformat radical istoria.

Acum, când secolul al douăzecilea se apropie de final, mă întreb: Ce spun cei necredincioși despre noi?

¹ Emil Brunner, *Christian Doctrine of God* (London, 1949), pag. 83

² Geddes MacGregor, *He Who Lets Us Be* (New York, 1975), pag. x

³ Leon Morris, *Testament of Love* (Grand Rapids: 1981), pag. 128

⁴ *Ibid.*, pag. 5

⁵ *Ibid.*, pag. 6

⁶ Charles Hodge, *The Epistle to the Romans*, pag. 293

⁷ Cf. Mekilta. Ex. 18,1, ed. J. Z. Lauterbach II (Philadelphia, 1953), pag. 166

⁸ Hesiod, *Works and Days* (Loeb ed.), pag. 342-355

⁹ George Gordon, Lord Byron, „Don Juan”

¹⁰ Morris, pag. 197

¹¹ Erich Fromm, *The Art of Loving* (New York: Evanston, 1956), pag. 47

¹² François Voltaire, citat în James Moffatt, *Love in the New Testament*, pag. 300

Russell Argent a fost șeful Departamentului de -Limba Engleză la Colegiul Uniunii Columbia, din Takoma Park, Maryland, și director de publicații la Spitalul Adventist din Washington, înainte de a ieși la pensie.

Sacrificiul meu și sacrificiul Lui / (Urmare din pagina 25)

privim ca sacrificiu, capătă un sens mai constructiv. Sfatul aparent crud al Domnului Isus poate să aducă lumină asupra problemei suferinței. „Acum, dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le și leapădă-le de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață schiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare, și să fii aruncat în focul veșnic. Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii, și să fii aruncat în focul gheenei” (Mat. 18,8,9). Dacă ochiul te face să rămâi în calea puhoiului de afară și îți taie calea spre arcă, scoate-l. Problema mea este că, de regulă, nu o fac. Dar, din fericire, pentru cei ce sunt copii ai lui Dumnezeu, Isus Își ia libertatea divină de a tăia mâini și de a scoate ochi pe care ne

este așa de greu să-i scoatem noi înșine! El a enunțat ideea că, în final, schimbul acesta nu ne este dezavantajos. Pe lângă aceasta, Isus a purtat deja toate suferințele și necazurile noastre (vezi Is. 53).

Pavel avea un tepuș. La fel ca noi toți, el dorea să nu aibă nimic care să-l supere. A negociat cu Dumnezeu, dar, în final, Pavel a înțeles. „Și El mi-a zis: 'Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită'. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine” (2 Cor. 12,9).

Și totuși, după ce am fost normali cât de cât, mila lui Dumnezeu este atât de mare, încât El ne va lăuda, ne va onora și ne va trata ca și cum am fi făcut ceva demn de primit marele premiu al chemării cerești (vezi Fil.

Din experiența lui Noe se vede clar că merită să „sacrificăm”.

3,14). Pentru că acela care a dat mult, care a plătit așa de mult și a sacrificat, ne prețuiește pe măsura sacrificiului Său. Așa a fost cu Moise, pe care l-a luat la El; așa a fost cu Ilie, pe care L-a luat la El; și așa va fi cu toți cei care L-au iubit și nu țin minte ocaziile când au „sacrificat”.

Mai mult, deși Isus a spus că nu crede că stăpânul se va încinge să slujească pe robul care vine de la câmp, din „lucrare”, El Se va încinge și te va sluji pe tine, care ai fost normal, neprihănit, drept, prin harul Său. A făcut-o cu Iuda și cu Petru, înainte de a-L trăda sau de a se lepăda de El, o va face și cu tine, în Împărăția Lui.

Data viitoare când va trebui să „sacrifici” pentru Domnul, te rog, gândește-te la ceea ce faci ca și cum ai fi în arcă, în siguranță, departe de puhoiul din timpul lui Noe și de cel care va veni. De acolo se vede clar că merită să „sacrificăm”.

Dr. Nicolae Dan este directorul Centrului de Sănătate și Medicină Preventivă – Herghelia.

ABC-ul vieții sănătoase*

	Recomandări dietetice pentru americani – anul 2000	Ellen White – recomandări vechi de cca 100 de ani
A Activitate	1. Mențineți greutatea corporală în limite normale.	„Sunteți corpolenți, dar materialul nu este bun. Acest exces de greutate nu vă face bine. Dacă fiecare dintre voi ar trece la o dietă mai simplă, care v-ar ajuta să dați jos 11-14 kg de grăsime, ați fi mult mai puțin expuși la boală” (Mărturii, vol. 2, pag. 62).
	2. Faceți zilnic mișcare fizică.	„Exercițiile de dimineață, sub forma mersului pe jos, în aerul proaspăt, înviorător, sau a cultivării florilor, fructelor mici și verdețurilor, sunt necesare pentru o circulație sănătoasă a sângelui. Este cea mai sigură armă de apărare împotriva răcelilor, tusei, congestiei pulmonare și cerebrale, inflamațiilor ficatului, rinichilor și plămânilor, precum și a sute de alte boli” (Healthful Living/Viețuirea sănătoasă, pag. 176).
B Baza...	3. Folosiți piramida alimentației sănătoase pentru a alcătui meniul fiecărei zile.	„Cerealele, fructele, nucile, legumele și verdețurile constituie dieta aleasă pentru noi de Creator. Aceste alimente, pregătite într-o manieră cât mai simplă și mai naturală, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare. Ele conferă o putere, o forță de rezistență și o vigoare intelectuală care nu pot fi obținute printr-o dietă mai complexă și mai stimulantă” (Dietă și hrană, ed. 1999, pag. 384).
	4. Consumați zilnic o varietate de cereale, în special cereale integrale.	„Făina rafinată, foarte albă, nu este cea mai bună pentru a face pâine. Folosirea ei nu este nici sănătoasă, nici economică. Pâinii din făină albă îi lipsesc substanțele nutritive care se găsesc în pâinea făcută din grâu integral. Ea este deseori cauza constipației și a altor stări nesănătoase” (Dietă și hrană, pag. 398, 399).
	5. Consumați zilnic o varietate de fructe și legume.	„Cu banii care sunt cheltuiți uneori pe carne s-ar putea cumpăra o bună varietate de fructe, verdețuri, legume și cereale, care conțin toate elementele nutritive” (Gospel of Health/Evanghelia sănătății, pag. 12). „Folosim fructe și legume din belșug” (Dietă și hrană, pag. 603). „Domnul îi va învăța pe mulți, din multe părți ale lumii, să combine fructele, cerealele și legumele în alimente care vor susține viața și nu vor invita boala. Oamenii care nu au văzut niciodată rețetele sănătoase care, pe alocuri, sunt disponibile astăzi vor proceda cu multă inteligență, experimentând produsele pământului, și vor primi lumină cu privire la folosirea acestor alimente. Domnul le va arăta ce să facă” (Dietă și hrană, pag. 122).
	6. Luați măsurile necesare ca hrana să fie sigură.	„Animalele care sunt folosite pentru hrană suferă de boli, cum sunt cancerul, diferite tumori, boli ale plămânilor, ficatului și rinichilor” (Manuscript Releases, vol. VII, pag. 421). Pe măsură ce bolile în rândul animalelor se înmulțesc, folosirea laptei și ouălor va deveni din ce în ce mai nesigură” (Dietă și hrană, pag. 454).
C Cemere...	7. Preferați o dietă săracă în grăsimi saturate și colesterol și cu conținut moderat de grăsimi totale.	„Hrana trebuie pregătită simplu, dar atractiv, ca să stimuleze apetitul. Ar trebui să evitați grăsimea. Ea întinează orice preparat alimentar la care se adaugă” (Mărturii, vol. 2, pag. 63). „Uleiul din măsline este mult preferabil grăsimii de origine animală” (Divina vindecare, ed. 1997, pag. 280). „Va veni timpul când s-ar putea să trebuiască să renunțăm la unele alimente pe care le folosim acum, cum ar fi laptele, smântâna și ouăle; însă mesajul meu este să nu grăbiți venirea vremurilor de neceaz, și să aveți astfel de suferință. Așteptați până când Domnul va pregăti calea înaintea voastră” (Sfaturi pentru sănătate, pag. 128).
	8. Alegeți băuturi și alimente care să mențină consumul de zahăr la un nivel moderat.	„De obicei, se folosește mult prea mult zahăr în alimentație” (Divina vindecare, ed. 1997, pag. 284).
	9. Preferați și gătiți alimente cu mai puțină sare.	„Nu mâncați foarte sărat...” (Divina vindecare, ed. 1997, pag. 287). „Hrana trebuie gătită în așa fel, încât să fie apetisantă și hrănitoare. Ea nu trebuie jefuită de ceea ce organismul are nevoie. Eu folosesc puțină sare, așa cum am făcut întotdeauna, pentru că sarea nu numai că nu face rău, dar este esențială pentru sânge” (Mărturii, vol. 9, pag. 133).
	10. Dacă folosiți băuturi alcoolice, faceți-o cu moderație.	„Singura cale sigură este de a nu atinge, de a nu gusta și de a nu avea de-a face în nici un fel cu ceaiul chinezesc, cafeaua, vinurile, tutunul, opiumul și băuturile alcoolice” (Mărturii, vol. 3, pag. 533).

* Vezi textul pe pagina 29

ABC-ul viețuirii sănătoase

Recomandările dietetice USDA 2000 – ecou al recomandărilor dietetice ale lui Ellen White...

La începutul lunii iunie, a fost publicată ediția a 5-a a *Recomandărilor dietetice pentru americani*. Ele constituie baza politicii nutriționale federale a SUA, dar sunt folosite de numeroase alte guverne din întreaga lume (inclusiv din țara noastră) pentru a alcătui recomandări locale, care adesea sunt foarte aproape de original. Ele sunt valabile pentru orice persoană în vârstă de peste 2 ani și au scopul de a promova sănătatea și de a preveni bolile.

Recomandările sunt rezultatul comun al activității unui grup de 11 experți ai *Departamentului Agriculturii (USDA)* și *Departamentului de Sănătate și Servicii Umane (USDHHS)* din SUA.

În această ultimă ediție există 10 recomandări, grupate într-un ABC al viețuirii sănătoase. Recomandările din grupa A se referă la elementele de importanță capitală pentru sănătate, cele din grupa B se referă la ceea ce ar trebui să fie baza alimentației sănătoase, iar grupa C conține recomandări care încurajează exercitarea discernământului în materie de deprinderi alimentare. Documentul original are 44 de pagini și poate fi accesat gratuit pe Internet la adresa <http://www.usda.gov/cnpp/Pubs/DG2000/Index.htm>.

Este interesant de remarcat similitudinea acestor recomandări cu sfaturile inspirate pe care Ellen White ni le-a oferit în urmă cu un veac (vezi tabelul de pe pagina 28). Singura diferență se remarcă la ultima recomandare, legată de consumul de alcool. Spiritul acestei recomandări se apropie, de la o ediție la alta, din ce în ce mai mult de poziția abstenenței totale. Este de așteptat ca edițiile viitoare ale recomandărilor să includă și această poziție, precum și alte sfaturi privitoare la alimentație pe care Ellen White ni le-a lăsat. Până atunci, binecuvântați sunt cei care cred în revelație! (Ioan 20,29).

Festivalul Național de Creație, Brașov - 2000

(Cronică de festival)

Pe undeva, pe la răspântie de galaxii, se topesc secunde în alergarea lor spre casă. Pe sub stele sau prin arșița zilelor din urmă, popoarele își împart țărâna, istoria și crezul. Parcă absent de la această dispută, tineretul adventist din România a găsit că mult mai profitabil ar fi un ceas de părtășie în acorduri de metaforă, sunet și culoare, dăruite prea bunului nostru Stăpân. Prilejul în sine s-a numit „Festivalul de Creație și Interpretare Brașov 2000”. Anunțat și amânat de mai multă vreme, acest eveniment s-a întâmplat totuși. Desfășurarea a avut loc după modelul deja cunoscut, pe secțiuni: muzică vocală și instrumentală, poezie și proză, artă plastică, foto și film.

Totul a decurs sub genericul „Aproape acasă”.

S-a dovedit încă o dată eficiența acestei manifestări, prin aceea că oferă cadrul și motivația pentru ca darurile oferite de Dumnezeu copiilor Săi să fie dezvoltate și valorificate. Este vizibilă ascendența calitativă a participării și se poate vorbi chiar de un transfer al ștafetelor între generații.

Poate că, la ultimele trei secțiuni (artă plastică, foto și film), va veni și vremea când participarea va fi pe măsura darurilor care stau tănuite în adâncul atâtor inimi sensibile.

Pentru a rămâne consecvenți în ce privește cronicile de festival de până acum, nu vom face referiri la nume (deși

sunt destule demne de laudă), ci vom afirma, fără teama de a greși, că s-a văzut limpede unde talentul a fost dezvoltat, muncit și dăruit, iar un lucru este incontestabil: premianții au meritat din plin distincțiile primite. Sunt laudabile atitudinea și ținuta participanților, care nu fac decât să pună și mai mult în lumină decența și reverența prin care ne onorăm Salvatorul.

Dincolo de satisfacția recunoașterii valorii și a talentelor, atât concurenții, cât și participanții obișnuiți au trăit încă o dată frumusețea părtășiei, au gustat bunăvoința și căldura gazdelor, atât de speciale, și, mai presus de orice, de la un capăt la altul, atmosfera a fost înmiresmată de sublimul unei imense așteptări: „Aproape acasă”. Fără a minimaliza reușita foarte talentaților participanți, rămâne o singură concluzie, aceea că, de dragul Dumnezeului nostru, care este și Stăpân al frumosului, inima și mâna, gândurile și buzele așteptătorilor devin împletire de nerăbdare și de sărbătoare, în clipa când universul își rostogolește veșnicia peste noi.

Indiferent dacă ați fost acolo sau nu, să reținem un lucru: până va veni Speranța Veacurilor, așteptarea nu poate fi decât cântec, metaforă și culoare spre lauda Numelui Său.

Daniel Chirileanu, pastor în districtul Onești și asistentul directorului de tineret pentru companioni în Conferința Moldova.

Reuniunea Asociației foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință (AFDMC). Conducerea Conferinței Banat își exprimă dorința și bucuria de a găzdui reuniunea Asociației foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință (AFDMC) din România pentru anul 2000.

Conducerea AFDMC, în acord cu frații din biserica adventistă de ziua a șaptea din Timișoara, am stabilit că la 29 iulie (ultimul Sabat din luna

menționată) vom organiza cea de-a XII-a reuniune a formațiunii noastre, în orașul timișorean, unde s-au înscris de asemenea, în anii '50, pagini sângeroase în apărarea Numelui lui Dumnezeu și pentru onoarea Legii Lui.

Adresa adunării este: 1900 Timișoara, Str. Independenței 19. Număr de telefon: 056/190653. De la gară se poate ajunge cu tramvaiul 8 până în Piața Bălcescu. Membrii asociației care doresc să parti-

cipe la această ocazie sunt rugați insistent să-și anunțe prezența până cel târziu la 15 iulie pentru asigurarea cazării.

Vasile Lupu, președinte AFDMC

Erată. În *Curierul Adventist* din luna mai a.c., în tabelul de jos, de la pagina 10, care prezintă densitatea personalului deservent pe conferințe în raport cu numărul de membri, media pe uniune este de 1 lucrător la 238 de membri, în loc de 1 lucrător la 288 de membri,

Si anul acesta, în timpul vacanței de primăvară, Liceul Teologic Adventist din București a fost gazda celor 198 de participanți la etapa finală, pe uniune, a Olimpiadei de Religie 2000.

Olimpiada a fost organizată pe trei grupe de vârste și o grupă specială pentru candidații la examenul de admitere la Institutul Teologic Adventist.

Grupa I i-a cuprins pe elevii din clasele V-VIII și a fost cea mai numeroasă – 100 de participanți.

La această grupă sunt și cele mai multe premii (într-o paranteză sunt trecute comunitățile din care au venit participanții): Gabriela Stănică (Militari-București) și Alisa Vasilache (Matca, Galați), cu 94 puncte, premiul I, Gabriel Buruiană (Lunca-Ampoitei, Alba) și Diana Gheorghiu (Slatina, Olt), cu 93 puncte, premiul II, Luca Crăciun (Aiud, Alba) și Simona Petreacă (Alexandria 2, Teleorman), cu 91 puncte, respectiv 90 puncte, premiul III.

Au fost acordate apoi un număr de 6 mențiuni participanților care au avut un punctaj între 85 și 89 puncte: Larisa Tănăilă (Rondola-Sibiu), 89 puncte, Adina Raluca Uță (Crimul-București), 89 puncte, Elena Rozalia Papadopol (Militari-București), 88 puncte, Delia Stana (Șepreuș, Arad), 88 puncte, Evelina Clarisa Gădea Stoian (Labirint-București), 88 puncte, și Mihaela Popa (Matca II, Galați), 87 puncte. Peste 80 de puncte au obținut și Emanuela Pohrib (Maranatha, Iași), Mihaela Olteanu (Sighișoara, Mureș), Sorin Munteanu (Crișan-Timișoara), Cristina Popa (Laslea-Dumbrăveni, Sibiu), Mariana Popa (Șerbănești-Bacău), Ruhama Drusila Mageri (Crimul-București), Sorin Ciprian Pop (Tg. Mureș C) și Octavian Gheorghiu (Slatina, Olt). Felicitări tuturor acestora!

Olimpiada de Religie – etapa națională

La grupa a II-a (clasele VIII-X), au participat un număr de 59 de elevi, iar premiile au fost, de asemenea, numeroase: Lucian Aldea (Betania-Galați), 96,5 puncte, premiul I, Daniel Grigore (Cherlești-Curțioara, Olt), 93,5 puncte, premiul II, Samuel Negoiescu (Șepreuș, Arad), 93 puncte, premiul II, Nicolae Botez (Betania-Galați), 91 puncte, premiul III, Flavia Iosub (Bacău), 91 puncte, premiul III.

Au fost acordate, de asemenea, un număr de 13 mențiuni (pentru 85-89 puncte obținute): Cristina Băbuți (Cuvin, Arad), 89 puncte, Mihaela Corb (Socodor, Arad), 89 puncte, Mihaela Costea (Liceul Adventist din Craiova), 88 puncte, Marian Brândzanic (Remeti, Maramureș), 88 puncte, Adelina Marinela Preda (Cherlești-Curțioara, Olt), 88 puncte, Claudiu Manea (Ciuperceni Vechi-Calafat, Dolj), 88 puncte, Daniel Mitran (Sibiu), 87 puncte, Lacrima Rânghilescu (Maranatha-Vaslui, Iași), 87 puncte, Paul Valeriu Balaban (Cuvin, Arad), 86 puncte, Eugen Circa (Gătaia, Timișoara), 86 puncte, Paul Panaite (Perieni, Dolj), 86 puncte, Kristhine Muller (Liceul Adventist din Cluj), 85 puncte, și Olivia Cojocaru (Perieni, Dolj), 85 puncte.

Peste 80 de puncte au obținut: Iuliana Sorina Miclea (Alba Iulia, Alba) Sorin Brânzan (Liceul Adventist din Craiova), Ciprian Cornelii Ciurea (Liceul Adventist din Craiova), Cristina Ioana Macavei (Betel-Târnăveni, Mureș), Zoltan Kerekes (Aiud, Alba), Bogdan Bălașa (Labirint-București), Renata Monica Chețan (Bălașușeri-Târnăveni, Mureș), Tudorel Părvu (Liceul Adventist din Craiova), Elena Arman (Liceul Adventist din Craiova), Diana

Buga (Vaslui), Adelaida Ulariu (Labirint-București), Delia Iancu (Balș) și Petru Dobrotchi (Sighet A, Maramureș). Felicitări și acestora!

Grupa a III-a (clasele X-XII) a avut 35 de participanți, cu următoarele premii: Doina Ostriceanu (Costești, Botoșani), 97 puncte, premiul I, Ana Maria Turturică (Sighet A, Maramureș), 90 puncte, premiul II, Daniela Andruș (Labirint-București), 85 puncte, premiul III, Hilda Portik, 84,5 puncte, premiul III, Daniel Nițulescu (Rodnei-Târgoviște), 84,5 puncte, premiul III, Gabriela Bălbăie (Liceul Șt. Demetrescu, București), 84 puncte, mențiune, Ștefan Mateaș (Abrud, Alba), 83 puncte, mențiune, Ovidiu Lungu (Sighișoara, Mureș), 81 puncte, mențiune.

La grupa candidaților pentru ITA, s-au prezentat doar 4 tineri, dintre care 3 au obținut un punctaj care le va asigura o bonificație la examenul de admitere. Aceștia sunt: Cornel Bursuc, 93 puncte, Dănuț Bursuc (Bărlad, Vaslui), 87 puncte, și Mircea Opriș (Vad), 83 puncte.

Pe lângă felicitările noastre pentru toți participanții, în mod deosebit pentru premianți, și împreună cu binecuvântările speciale ale lui Dumnezeu, din partea Departamentului de Educație al Uniunii Române va fi oferită și o recompensă materială pentru încurajare privind participarea în viitor la astfel de ocazii. Premiul I este în valoare de 600.000 lei, premiul II, de 400.000 lei, premiul III, de 300.000 lei și mențiunea, de 100.000 lei.

Georghe Modoran, directorul Departamentului Educație al uniunii

cum s-a tipărit din greșeală. – Redacția

Erată. Ne cerem scuze pentru neconcordanța dintre categoriile alimentare ale piramidei alimentației vegetariene (care a fost publicată în numărul din ianuarie al *Curierului*, pag. 22, 23) și unele dintre imaginile care ilustrau aceste categorii. Explicațiile din tabelul care însoțește piramida sunt cele corecte. – Redacția

Al Cincilea Congres al Medicilor și Asistenților Medicali Adventiști din România. Departamentul Sănătate și

Temperanță al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea organizează, în perioada 25-27 august 2000, al V-lea Congres al Medicilor și Asistenților Medicali Adventiști din România. Tema congresului este „Rolul conducătorului Departamentului Sănătate și Temperanță din biserica locală”.

Suntem în contact cu mai multe personalități marcante din viața medicală adventistă și, de îndată ce vom obține confirmarea participării lor la congres, vă vom comunica.

Lucrările congresului se vor desfășura în campusul Institutului Teologic

Adventist de la Cernica. Participanții vor beneficia de condiții deosebite de cazare și masă în incinta campusului, contra unei taxe de participare de 250.000 lei.

Medicii și asistenții medicali care planuiesc să participe sunt rugați să comunice acest lucru la numărul de telefon 01/3129253, de fax 01/3129255, la adresa de e-mail secretar@fx.ro sau poștal pe adresa: Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste, Departamentul Sănătate și Temperanță, str. Plantelor, nr. 12, București, sector 2, cod 70308.

Dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate și Temperanță al uniunii

Corneliu Șopârlache (21 feb. 1928, Furculești, Teleorman – sept. 1999, Pârscov, Buzău) s-a născut într-o familie de credincioși. Cunosând valorile Sfințelor Scripturi de timpuriu, primește botezul în 1945. Dorința după studiul aprofundat al Bibliei îl face ca la numai 17 ani să se numere printre elevii Institutului Biblic de la Brașov-Stupini.

Anii tinereții și ai maturității îl găsesse printre animatorii activităților bisericești în diferite comunități din Teleorman, apoi la Râmnicu Vâlcea. Are predilecții pentru activitățile tineretului, Școlii de Sabat, diaconiei.

Căsătoria cu sora Geta Ionescu îl stabilește în București pentru câteva decenii rodnice, în care a scris nenumărate versiuni și a compus unele cântări. De asemenea, slujește ca prezbiter în comunitățile Crinul și Cuza Vodă, București.

Spre sfârșitul activității, se retrage în comuna Pârscov, Buzău, unde se stinge ca un exemplu de credință, după o prelungită suferință. La ceremonia de înmormântare, au participat șapte dintre pastorii care i-au fost fie prieteni apropiați, fie colaboratori, alături de corul din Cuza Vodă-București, frați din Buzău și din Pârscov.

Elena Leahu (5 noi. 1915, Baldo-vinești, Olt – 21 oct. 1999, Făgăraș, Brașov) primește botezul în iunie 1941 la Făgăraș, Brașov, și activează, între altele, ca instructoare la Școala de Sabat și ca primă diaconasă. A fost cunoscută întotdeauna pentru ospitalitatea și evlavie ei.

În 1961, soțul, colonel în armată, este trecut în rezervă, fiind invocată ca motiv credința soției.

La 13 februarie 1999, fiul cel mare decedează și sora Leahu este foarte afectată de această pierdere. Fiind bolnavă de inimă, firul vieții se rupe la 21 octombrie 1999. După două săptămâni, la 6 noiembrie, soțul, Teodor Leahu, primește botezul.

Roată-Moale Nuța (10 septembrie 1947 – 11 aprilie 2000). La șapte luni rămâne fără tată. Are o copilărie plină de greutate. Singura bucurie și singurul refugiu rămâne Isus.

În mai 1965 se căsătorește cu Tache Roată-Moale, alături de care, timp de 35 de ani, se bucură de binecuvântările cerului, de căldura unui cămin creștin și de prezența copiilor. Primul gângurit de copil, o fetiță – Daniela, se aude în 1968. La cinci ani după aceea, se naște cel care avea să fie sufletul mamei, Liviu. Își dedică timpul și puterea creșterii celor doi copii, oferindu-le toată căldura și dragostea de care ea a fost lipsită.

Slujește în comunitate încă din tinerețe, ca secretar la Școala de Sabat și apoi (până la trecerea în neființă) ca primă diaconasă în comunitatea Lița, Teleorman.

Pe 5 decembrie 1999 se constată prezența unor tumori foarte avansate. Medicii fac tot ce se poate omenește, dar Dumnezeu avea un alt plan cu ea. Marți, 11 aprilie 2000, trece la odihnă. Soțul și copiii așteaptă ziua în care o vor vedea pe cea de care au fost despărțiți prin moarte.

Virginia Agapie (n. Gemănuș, 19 feb. 1921, Bălăneasa, Livezi, Bacău – 29 sept. 1999, S.U.A.), la vârsta de 17 ani, îmbrățișează cu multă însuflețire credința adventă, în ciuda greutăților și persecuțiilor din partea împotrivitorilor.

Se consacră lucrării de evanghelizare prin literatură, timp de doi ani, în perioada în care Europa era bântuită de război, iar credința adventă, interzisă.

În 1950, sora Virginia se căsătorește cu fratele Pavel Agapie, în familia lor urmând să se nască un fiu, Arthur.

În timpul regimului comunist din România, sora Virginia a cerut insistent autorităților permisiunea de a emigra în S.U.A. După aproape 10 ani, în 1987, obține un pașaport de emigrare în S.U.A. După aproape trei ani, reușește să fie reunită cu fiul, Arthur, și cu nora, Elena, care au fost născute și sprijinul ei până în clipa trecerii sale la odihnă.

Atât în România, cât și în America, sora Virginia a căutat să ajute cu toate puterile sale pe cei în nevoie, dând sprijin material și spiritual ori de câte ori a putut.

Fratele Pavel Agapie a decedat

la patru luni după soția sa, în ianuarie 2000.

Benica Gavrilescu (n. 7 iul. 1924) s-a născut într-o familie de adventiști. Dezvoltă dragostea față de Dumnezeu și încheie legământul cu El prin botez, în anul 1942.

În 1947, se căsătorește cu fratele Corneliu Gavrilescu. Dumnezeu a binecuvântat acest cămin cu patru copii: George, Lulu, Jana și Iulian, pe care nu a încetat să dorească să-i vadă alături de poporul lui Dumnezeu.

Istoria bisericii adventiste din Tâmboiești este puternic legată de familia Gavrilescu, care, cu simplitate și cu credincioșie, a trăit bucuria formării comunității de aici. Mulți din această comunitate își amintesc de copilăria lor, când sora Benica îi strângea cu răbdare și dragoste lângă măsuta cu nisip. Corul și diaconia au fost de asemenea departamente în care ea a lucrat cu dăruire.

A fost lovită de suferință o vreme îndelungată, dar durerea nu a putut să-i alunge pacea din inimă și cuvintele de mulțumire de pe buze. Fie ca în dimineața învierii, să se bucure de întâlnirea cu întreaga sa familie.

Daniel Mocanu (6 mar. 1954, Vălcănești, Prahova – 9 ian. 2000), de la vârsta de câțiva ani, a fost înfiat de familia mătușii sale, Ion și Elena, ca să fie o mângâiere în locul celor doi fii pe care aceștia îi pierduseră. Ca asistent medical, a știut ca, pe lângă toate celelalte tratamente, să administreze fiecăruia și doza de speranță și de credință.

În comunitatea Vălcănești, a slujit ca diriginte de tineret, diriginte al Școlii de Sabat și prezbiter. Pentru o pregătire mai bună, a frecventat cursurile Școlii Misionare de Voluntari din Ploiești.

Deși suferise o intervenție chirurgicală foarte grea, până în ultimele clipe a semănat adevărul. Ultimele două Sabate au fost deosebit de fericite și încurajatoare pentru el. Mama, soția, copiii și rudele cred în apropiata revedere.

Numărul de față al revistei focalizează atenția cititorului asupra felului în care așteptătorul celui mai mare eveniment din istorie – revenirea în glorie a Mântuitorului nostru Isus Hristos – ar trebui să privească și pentru care ar trebui să se pregătească.

Advențiștii de ziua a șaptea, spre deosebire de mișcarea millerită, niciodată n-au fost, și nu sunt nici astăzi, încurajați să fixeze date pentru revenirea Domnului Isus Hristos și nici să se lase antrenați de cei care au astfel de preocupări. Pentru un adevărat creștin, așteptarea calmă, continuă, plină de bucurie și de încredere în întoarcerea Domnului nostru este un mod de viață care îi direcționează gândirea și lucrarea.

În timp ce așteaptă, adventistul continuă să fie „sarea pământului”, luptând împotriva obiceiurilor degradante care s-au extins ca o molimă pe pământ (vezi articolul „Ocolul pământului în 200 de minute”).

„Merită să fii credincios”, merită să fii adventist, nu doar în momente speciale, ci oricând și în orice împrejurare, în anul 2000 și până la împlinirea fericitei speranțe, făcând orice sacrificiu necesar onoarei lui Dumnezeu.

În numărul viitor, alături de alte materiale, vă vom prezenta reflecții asupra celor 27 de principii fundamentale din Mărturisirea de Credință a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

